

இந்துக்குரல்

HINDU VOICE

Price Rs.15.00

விலை ரூபா 15.00

Registered in the Department of Posts of Sri Lanka under No. QD/26/News/98

ISSN 1391 - 0744

குரல் 7 ஒலி4

வெகுதானிய ஆடி - ஆவணி 1998

July - August 1998 Voi.7 No.4

சிவமயம்

குறைவிலா நிறைவே கோதிலாவமுதே
ஈறிலாக் கொழுஞ்சுடர்க் குன்றே
மறையுமாய் மறையின் பொருளுமாய் வந்தென்
மனத்திடை மன்னிய மன்னே
சிதறைபெறா நீர்போல் சிந்தைவாய்ப் பாயுந்
திருப்பெருந் துறை உறை சிவனே
இறைவனே நீயென் உடலிடங்கொண்டாய்
இனியுன்னை யென் இரைக்கேனே.
மாணிக்கவாசகர்

Perfect Fulness, flawless Ambrosia, Mountain of endless Light
O King Thou com'st unto me as the Vedas and the meaning of the
Vedas and didst fill my mind
O Siva Dweller in the great holy shrine of Perunturai! Thou com'st
like a torrent of water into my heart,
O Sovereign Lord! Thou has made my body Thy abode.
What more can I ask Thee?

Manikkavasagar

கீதமுன் பாடும் அம்மை

தொண்டன்

சேக்கிழார் போற்றிய அறுபான் மும்மைத் திருத்தொண்டர்களுள்ளே காரைக்காலம்மையார் தனிச்சிறப்புக்கொண்டு விளங்குகின்றார். அவர் வரலாற்றில் நாம் காணும் அருளாற்புத நிகழ்ச்சிகள் ஆழ்ந்து சிந்தித்தற்குரியன. காரைக்காலிலே பெருவணிகர் குடித் தலைவனார் தவ முடையாராதலின் அவருக்குக் கருவிலே திருவுடையராய்ப் பிறந்தபின் பும், உருவிலேயும் திருவுடையராய்த் "திருமடந்தை அவதரித்தாள் என வந்து பொங்கிய பேரழகு மிகப் புனிதவதியார் பிறந்தார்." இங்ஙனம் அழகும் செல்வமும் மிக்கு, வளர்ந்து மங்கைப்பருவமெய்திய போது பெற்றோர் அவளுக்கே ஏற்ற தலைவனை மணம் பேசி வதுவை செய்து வைத்தனர். இளமையும், அழகும், செல்வமும் ஒருங்கேயமையப் பெற்று, மனம் நிறைந்த கணவனோடு மனையறம் என்னும் நல்லறம் நடாத்துங்கால், புனிதவதியார் சிவபக்தி, சிவனடியார் பத்தியிற் சிறந்து விளங்கினார். திருவருள்வயத்தால், கணவன் கையில் மனைவி வைத்த தெய்வீக மாங்கனி மறைய, மனைவியைத்தெய்வமென எண்ணிய கணவன் வேறிடம் சென்றான். கற்புநெறி நின்ற புனிதவதியார் அவன் சென்ற விடமே போக, அவன் அவளை வீழ்ந்து வணங்கினான். அவன் வணங்கியபோது, அவன் அவளைப் பிரிந்து வேறிடஞ் சென்று வைகியகாலத்தில், கற்பு நெறி வழுவாது, அவனுக்காக இளமை, அழகு, செல்வம் ஆகியவற்றைப் பேணிகாத்து வந்த புனிதவதியார், "என் கணவன் செயல் இதுவாயின், இவருக்காக நான் இதுகாறும் தாங்கிய வனப்பு மிக்க இத்தசைப் பொதிகழிய வேண்டும்," என்று வேண்டுகிறார். திருமகள் போன்ற அழகும், இளமையும் பொருந்திய தன்னுடம்பை வெறுத்துத் தள்ளி பரம சிவனை நோக்கி, "நின் தாள்கள் போற்றும் பேய்வடிவு அடியேனுக்கு பாங்குற வேண்டும்," என்று அதனையும் வேண்டிப் பெறுகின்றார். காலக் கழிவினாலெய்தும் நரை திரை மூப்பின்றி யெளவனப் பருவத்தில் உடம்புக்கு அழகு தரும் தசையை உதிர்த்து, எலும்பும் தோலும் கோரப் பல்லும், விரிந்த மயிரும் கொண்ட பேய்வடிவத்தைப் பெற்றுக் கொண்டது, கணவனின்றும் பிரிந்தவள் ஏனைய ஆடவர்கள் தன்னைத் தொடரவோ பார்க்கவோ கூடாது என்றும், பதிலாக, தன்னைக் கண்டதும் அவர்கள் அஞ்சி ஓட்டமெடுக்க வேண்டும் என்பதற்கேயாம். இவ்வாறு நினைத்துச் செய்த செயல், சிந்திக்கப்பெற வேண்டியதொன்று.

புனிதவதியார் பேய்வடிவம் பெற்றவுடன், உற்றார், பெற்றார், அயலார் முதலியோர், அவர் விரும்பியபடி அவரைக் கண்டஞ்சி விட்டகன்றனர். அவரும் சென்ற காலத்து நிகழ்வுகளையும் உலகியலையும் முற்றாக மறந்து சிவன் தாளே சிந்தனையிற் கொண்டு அதனையடைய அவருறையும் திருக்கைலாய மலையை நோக்கிக் காற்றினுங் கடிதிற் செல்லுங்கால் வழியிலே கண்டவர்களும் அஞ்சி ஒதுங்கிவிட்டனர்.

திருக்கைலையை யடைந்து புனிதவதியார் அது பரமசிவனுறையும் இடமாதலின், காலால் நடக்க அஞ்சி தலையாழைத்து சென்றார். அப்போ, அவரை சிவபெருமான் உடனிருந்த உமா தேவியார், பெருமானை நோக்கி, "தலையினால் இங்கு நடந்துவரும் எற்பின் யாக்கை

யின் அன்பு என்னே"! எனப் பெருமான், "இவள் நம்மைப் பேணும் அம்மை காண்," என்று சொல்லி அருகுவந்தணைந்த புனிதவதியாரைப் பார்த்து, "அம்மையே," என்றழைக்க அம்மையாரும் "அப்பா" என்றார். ஆதியும் அந்தமும் இல்லாது, தாயுமிலித் தந்தையுமிலியாகவுள்ள இறைவன், ஒரு மானிட யாக்கையைப் பார்த்து, "அம்மையே," என்று அழைப்பானேயானால் அவ் யாக்கையின் பெருமைதான் என்னே! சிந்தித்தற்குரியது. "நம்பால் வேண்டுவது என்? என்று வினவிய இறைவனை நோக்கி அம்மையார், "இறைவாமை வேண்டும்; மீண்டும் பிறப்புண்டேல், உன்னை மறவாமை வேண்டும்," என்று கூறி, இவற்றிற்கு மேலாக, "இறைவா! நீ ஆடும் போது உன் அடியின் கீழ் நான் மகிழ்ந்து பாடி இருக்க வேண்டும்," என்றார். அவ்வாறே இறைவன் அருள் செய்ய, அம்மையார் திருவாலங்காட்டிற்குச் சென்றார். மீண்டும் தலையாலே தான் நடந்து சென்றார். அங்கே அம்பலவாணன் அண்டமுற நிமிர்ந்தாரும் கோலத்தைக் கண்டு பாடி மகிழ்ந்திருந்தார். அம்மையாரின் இளமைக்கால வரலாற்றுப்பின்னணியில் இந்நிகழ்வை வைத்துச் சிந்தித்தல் நன்று.

சிவாலயங்களிலே, தமக்கு மேல் ஒரு நாயகரில்லாத விநாயகப் பெருமானையும், எப்போதும் யோகத்தில் அமர்ந்திருக்கின்ற சண்டேஸ்வரப் பெருமானையும் நீக்கி, உமாதேவியார், ஸ்ரீதேவி பூதேவி சமேத மகாவிஷ்ணு வல்லிதேவசேனா சமேத சுப்பிரமணியர், பைரவர், சந்திரசூரியர், நவக்கிரகங்கள் திருத்தொண்டர்களுள்ளே அறுபத்திருபர் முதலிய அனைத்துத் திருமேனிகளும் நின்றவாறு இருக்க. காரைக்கால் அம்மையார் மாத்திரம் தாளம் ஏந்திய கைகளுடனே பாடும் பாவனையில் உற்கார்ந்திருக்கின்ற சிறப்பைப் பெற்றுள்ளார். எந்நேரமும் இறைவன் ஆட, அம்மையார் பாடுவதாகவோ, அம்மையார் பாட இறைவன் ஆடுவதாகவோ, தெற்கு நோக்கி ஆடும் ஆம்பலவானரை நேருக்கு நேரே பார்த்த படி அம்மையார் உட்கார்ந்திருக்கும் பாவனை கருதற்குரியது.

அவர்தம் பெருமை நம் கற்பனைக்கும் அப்பாற்பட்டது.

"ஆதியோடந்த மில்லான் அருள் நடனம் ஆடும்போது
கீதமுன் பாடும் அம்மை கிளர் ஒளி மலர்த்தாள் போற்றுவும்."

உள்ளே...

மாணவர் அரங்கு -		Ayurveda	p.8
முருகன் புகழ் மாலைகள்	பக். 3	India's Nuclear Test	P.9
எழில் நயம் பொங்கும்		Adi Amavasai	P.10
திருமுறைகள்	பக்.5	Geeta for Children	P.12

சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்

சிவதொண்டன்

முன்னுரை

புலவர் திலகமாக விளங்கியவர் சிவப்பிரகாசர். இவருக்குக் “கவிதா சார்வபௌமர்,” “கற்பனைக்களஞ்சியம்” என்ற பட்டங்கள் உண்டு. இவரைப் பாராட்டாதவர்கள் இல்லை. உலகம் புலவர்களைப் பாராட்டும். அப்புலவர்கள் இவரைப் பாராட்டுவார்கள் என்றால், இவருடைய பெருமை அளக்கற்பாலதோ? கவி பாடுவதில் நிகரில்லாதவர். ஒவ்வொரு கவியும் ஆழமும் அழகும் சுவையும் நீரோட்டமும் உடையதாய் ஒளி செய்துகொண்டிருக்கும். அம்மம்! இவருடைய அறிவின் திறம் மிக விழுமியது.

தமிழுலகுக்கு இவர் புரிந்த உபகாரம் மிகவும் உயர்ந்தது. அதனை ஒருபோதும் மக்கள் மறக்கக்கூடாது. இப்புலவர் கோமானைத் தமிழ் மக்கள் மேலும் அறிந்து உவந்து நன்றி பாராட்டுங் கட்டுப்பாட்டை உண்டாக்கும் பொருட்டே இதனை எழுதுகிறேன்.

பிறந்த ஊர், கச்சியின் பெருமை

முத்தித் தலங்கள் ஏழு: காசி, அரித்துவாரம், (வட) மதுரை, துவாரகை, அவந்தி, அயோத்தி, காஞ்சி என்பனவாம். இவற்றுள் ஆறு தலங்கள் வடநாட்டிலும் ஒன்று தென்னாட்டிலும் அமைந்துள்ளது என்ன காரணம்? ஏனைய ஆறு தலங்களுக்கு உள்ள பெருமை காஞ்சி ஒன்றுக்கே யுண்டு. தராசின் ஒரு தட்டில் ஆறு உருளைக்கிழங்கை வைத்தால், அந்த ஆறு சிறு கிழங்குக்குச் சமானம் இந்த ஒன்று என்றுதானே பொருள்.

அகில உலகங்களையும் ஈன்ற அன்னை உமாதேவியார் இறையருளை வழிபட்டு இடப்பாகம் வேண்டும் என்று கருதியபோது, எத்தனையோ உலகங்கள், எத்தனையோ நாடுகள், எத்தனையோ தலங்கள் இருப்ப, அவ்வம்மை இக்கச்சியம்பதியே, தாம் வழிபடுவதற்கு உரியது - தகுதியுடையது என்று துணிந்து இங்கு வந்தருளி மாவடியில் இறைவன் சேவடியை வணங்குவராயின், இத்தலத்தின் பெருமை இத்துணைத் தென்று எம்மனோரால் இயம்புதற்கு எளியதோ?

தந்தையார்

இத்தகைய திருத்தலமாகிய, எச்சித்திகளையும் தரும் கச்சியந் தலத்திலே, குமாரசாமிதேசிகர் என்பார் ஒருவர் இருந்தார். இவர் வாழ்ந்த காலம் கி.பி. பதினேழாம் நூற்றாண்டு. இப்பெரியார் வேளாளர்கட்குத் தீட்சாகுருவாக விளங்கினார்.

திருக்கார்த்திகைத் தரிசனத்திற்காக இவர் திருவண்ணாமலைக்குச் சென்றார். அருணைக்கு அருகில் உள்ள ஈசான்ய தீர்த்தத்தில் மாலை நீராடி அநுட்டானஞ் செய்தார். பூசைப்பேடகம் பகலில் தங்கிய ஒரு நந்தவனத்தில் தங்கிவிட்டது. சீடர்கள் எடுத்து வைக்க மறந்து விட்டார்கள். அதனால் பெரிதும் வருந்தினார். உடனே தனது சீடர்களை அனுப்பிப் பேடகத்தைக் கொணர்ச் செய்து, மறுநாள் காலை வழிபட்டார்.

அங்கம் வேறு, லிங்கம் வேறாக இருத்தலினால் வந்த இடர் என்று கருதி, அப்பெரியார் அதுமுதல் சிவலிங்கத்தைத் திருமாற்பிலேயே தரித்துக் கொண்டார். குமாரசாமி தேசிகர், கச்சியம்பதியில் சிவத்தை வழிபட்டுத் தவத்தைப் பேணி, இல்லறமாகிய நல்லறத்தில் நின்றார். இவர் செய்த பயன் கருதாத அரிய தவத்தால், அவதரித்தனர் சிவப்பிரகாசர். பேருக்கேற்ப அவர் திருமுகத்தில் சிவவொளி வீசியது. பின்னர் இரு ஆண்மக்களும் ஒரு பெண்மகவும் தோன்றின. வேலையர், கருணைப் பிரகாசர், ஞானாம்பிகை என்று பேர் சூட்டினார்.

மும்மணிகள்

ஒரு குடும்பத்தில் சில பிள்ளைகள் தோன்றினால், ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொரு வண்ணமாக இருப்பதுதான் உலகியல்பு. ஒருவர் சாந்தமாக இருப்பார்; ஒருவர் படபடப்பாக இருப்பார்; ஒருவர் வீரராக நிற்பார். ஒருவர் புலவராக அமைவர். ஒருவர் தூயராக இருப்பார்; ஒருவன் பரம காலியாக இருப்பான். இப்படித்தான் எங்கும் பார்க்கிறோம்.

குமாரசாமி தேசிகருக்கு உதித்த மூன்று பிள்ளைகளும், ஒன்றுபோலவே அமைந்திருந்தனர். மூவரும் சிறந்த தமிழ்ப் புலவர்கள். மூவர்களும் கவி பாடுவார்கள். மும்மணிகளாக முளைத்திருந்தார்கள். இவர்கள்பால் நற்குணங்கள் முகிழ்த்திருந்தன.

தந்தையின் பிரிவு

புதல்வர்கள் மூவருக்குத் தந்தை கல்வி பயிற்றினார். ஓரளவு இலக்கண இலக்கிய அறிவைப் புகட்டினார். தீட்சையுந் தந்து சிவலிங்க தாரண முஞ் செய்தார். இவர்கள் இளமையாக இருக்கும்போதே தந்தையரான குமாரசாமி தேசிகர் சிவபதம் அடைந்தனர். தந்தையுங் குருவுமாகிய அவர் பிரிவினால் மாலுமியை இழந்த கப்பலைப்போல் புதல்வர்கள் கலங்கியழுதார்கள். மனம் மிக மறுகித் திகைத்தார்கள். சிவப்பிரகாசர் ஒருவாறு மனதைத்திடப்படுத்திக் கொண்டார். கவி பாடும் திறம் அவருக்கு அப்போதே வாய்த்திருந்தும் மேலுங் கல்வி நலத்தை நன்கு பெற வேண்டும் என்ற அவா மீதார்ந்தது. “எங்கு செல்வோம்? யாரை யடுப்போம்? கலை நிரம்பிய தலைமையாய் ஆசிரியர் யார்? தந்தை இவ்வாறு நினைத்தார்.

சைவத்தைக் காக்கும் நல்வேலியமைந்த திருநெல்வேலியின்

மருங்கே, பொருநை நதிக்கரையில் சிந்துபூந்துறையில் இருந்த வெள்ளியம்பலவாணத் தம்பிரான் மிகுந்த கலை நலம் படைத்தவர் என உணர்ந்தார்.

வெள்ளியம்பலவாணர்

தருமையாதீனம் நான்காம் பட்டத்தில் விளங்கிய குருமகா சந்திரானம் மாசிலாமணித் தேசிக பரமாச்சாரியாரிடம் சிவதீட்சை பெற்றவர் வெள்ளியம்பல முனிவர். இவர் முருகன் அருள்பெற்றவரும், கந்தர் கலிவெண்பா முதலிய பல நூல்களை உலகம் உய்யுமாறு பாடியருளியவருமான குமரகுருபரரிடம் காசியிற் சென்று கல்வி பயின்றவர். தருமையாதீன முதற்குரவர் குருஞான சம்பந்தபரமாச்சாரியர் அருளிய முத்தி நிச்சயம் என்ற அரிய நூலுக்கு ஒரு பேருரை எழுதினார். இவ்வாறு பல நூல்களை யாத்தும் திருப்பணி பல புரிந்தும் சொற்றொண்டும், நூற்றொண்டும் புரிந்து கொண்டிருந்தார்.

நல்ல தேனுள்ள மலரை வண்டு நெடுந்தொலைவிலிருந்து நாடிச் செல்லுமாப்போல், சிவப்பிரகாசர் நாற்பது காதத்துக்கு அப்பாலுள்ள ஒரு கலைத்தேன் பொழியும் திருமலரை நாடினார். சாலை வசதி, வாகன வசதிகள் இப்போதிருக்கின்ற வண்ணம் இல்லாத காலம் அது. அவருக்குக் கலையில் இருந்த தாகம் நெடுந்தூரத்தைப் பொருள்படுத்தாது உந்தியது.

சோணசைல மாலை

துணைவர்களுடன், சிவப்பிரகாசர் தென்திசை நோக்கிப் புறப்பட்டனர். தந்தையார் வழிபட்ட திருவருணையையடைந்தார். நினைக்க முத்தியளிக்கும் புனிதமுடையது அருணாசலம். “அண்ணாமலை தொழுவார் வினை வழுவாவணம் அறுமே” என்கின்றார் திருஞானசம்பந்தர். முருகப்பெருமானுடைய அருட்கடலில் முழுகிய அருணகிரிநாதர் அவதரித்த அற்புதப் புண்ணியத்தலம். அங்கு சென்ற சிவப்பிரகாசர் சிவகங்கையில் முழுகிச் சிவபூசை செய்துவிட்டு, தம்பியாருடன் அண்ணாமலையை, அன்புடன் வலம் வருவாராயினார். அங்ஙனம் மலை வலம் வரும்போது சோணசைலமாலை என்ற 100 பாடல்களைக் கொண்ட ஒரு அரிய நூலைப் பாடியருளினார். சிவப்பிரகாசருக்குத் தமிழ்த் திருமொழியின் மீதிருந்த இனிய காதலை இந்த நூலின் ஒரு பாடல்மூலம் வெளியிடுகின்றார்.

“விரைவிடை யிவரும் நினைப் பிறவாமை
வேண்டுநர் வேண்டுக்; மதுரம்
பெருகுறுந் தமிழ்ச்சொல் மலர்நினக் கணியும்
பிறவியே வேண்டுவன் தமிழேன்;
இருசுடர் களும்மேல் கீழ்வரை பொருந்த
இடையுறல், மணிக் குடக் காவைத்
தரையிடை யிருத்தி நின்றல்நேர் சோண
சைலனே கைலை நாயகனே.”

துறைமங்கலம்

தலையன்புடைய நிலைவாணராகிய சிவப்பிரகாசர், தம்பியர் இருவரும் தொடர்ந்துவர, இயலை, இசையும், நாடகமும் தொடர்வது போல் சென்றனர். இயல் இசை நாடகம் என்ற முத்தமிழுமே மூன்று வடிவெடுத்துப் பொதிய மலையை நோக்கிப் பிரயாணம் புரிவதுபோல் இருந்தது அந்தக்காட்சி. திருநெல்வேலியை நாடிச் செல்லுகின்றபோது, விழுப்புரந்தாண்டி, திருச்சிராப்பள்ளிக்குச் செல்லும் வழியில் பெரும்புலியுருக்கு (பெரம்பலூர்) ஆறுகல் தொலைவில் துறைமங்கலம் என்ற ஊர் உள்ளது.

இலிங்கா ரெட்டியார் என்பவர், துறை மங்கலத்திற்கும் அதனை அடுத்துள்ள ஊர்கட்கும் அதிபர். இவர் கி.பி. 1610 முதல் 1648 வரை வாழ்ந்தவர். இவருக்குப் பின் இவருடைய புதல்வர் அண்ணாமலை ரெட்டியார் பட்டத்திற்கு வந்தார். வெள்ளாற்றுக்கு அருகில் உள்ள முப்பது வட்டங்களை அரசு புரிந்து வந்தார். ஒழுக்கத்தை உயிரினும் உயர்ந்த தென்குடும்பம் உயர்வுடையவர். வீரசைவ மரபினர், குருலிங்க சங்கம பக்தி பூண்டவர்; பாவலரைப் போற்றுங் காவலர்; செந்தமிழ்ப் பற்றுடையவர் மாட்சிமை மிகுந்த ஆட்சியினர்.

துறைமங்கலத்திற்கு அருகில் ஒரு சோலையில், சிவப்பிரகாசர் தங்கி, சிவபூசை செய்து கொண்டிருந்தார். இவருடைய வரவையறிந்த அண்ணாமலை ரெட்டியார், பரிசனங்கள் புடைசூழ வந்து, எட்டுறுப்புக் களும் நலமுறவும், ஆன்மா நலமுறவும் வீழ்ந்து பணிந்தார். அவருடைய பெருமையையும், கல்வியின் அருமையையும் கண்டு, அவர்பால் மிகவும் அன்புடையராகி நின்றார்.

“எமையாள வந்த எந்தாய்! எம்மையீடேற்றும் பொருட்டு இவ்வூரில் சில காலந்தங்கியிருத்தல் வேண்டும்,” என்று பணிவுடன் வேண்டிக் கொண்டார். சிவப்பிரகாசர் அவருடைய அன்பென்னும் பிணியினால் கட்டுண்டார் ரெட்டியார் சிவப்பிரகாசருக்கென்று தனியே ஒரு திருமடம் புதுக்கி, அதில் எல்லா அனுகூலங்களும் அமைத்து உபசரித்தார். சில காலம் அண்ணாமலை ரெட்டியாருடைய அன்புக்கடலில் மூழ்கி, அவரை ஆண்டவனுடைய அருட்கடலில் முழுகவைத்து, அநேக அறநெறிகளை உபதேசித்தருளினார்.

மாணவர் அரங்கு

பிற்காலத் தோத்திரப் பாடல்கள்

முருகன் புகழ் மாலைகள்

தமிழின்பம் மாணிக்கராஜா

திருமுறைகள் பற்றி நாம் நன்கு அறிவோம். பன்னிரு திருமுறைகளும் எல்லாம் வல்ல எம்பெருமான் பற்றியே விதந்து கூறுகின்றன. தேவார முதலிகளால் தொடங்கப்பட்ட பக்திப் பனுவலான திருமுறைகள் பெரியபுராணத்துடன் முடிவடைகின்றன. அதற்குப் பிற்பட்டவர், தாம் வணங்கும் கடவுள் மீது பிரபந்தங்களாகவும் தனிப்பாடல்களாகவும் பல தோத்திரப் பாடல்களைப் பாடியுள்ளனர். இவைகளே 'பிற்காலத் தோத்திரப்பாடல்கள்,' எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

முருகன் புகழ்மாலைகள்.

முருகப்பெருமானது அருளாடலை விளக்கும் முதல் நூலாகத் திருமுருகாற்றுப்படை விளங்குகின்றது. அதனை இயற்றியவர் நக்கீரர் எனலாம். அதனைத் தொடர்ந்து சிவபெருமானைப் போற்றித் துதிக்கும் திருமுறைகள் அடுக்கடுக்காகத் தோற்றம் பெற்றன. பிற்காலச் சைவச் சான்றோர் போற்றிப் பாடிய பாடல்களில் முருகப்பெருமானது கருணாசமுத்திரத்தை விளக்கிக் கூறும் பாடல்கள் வரிசையில் கந்தபுராணம், கந்தரலங்காரம் என்பன சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கன. முருகப்பெருமானை அன்பு நெறி நின்று போற்றிப் பாடப்பட்ட இவை இன்றும் எம்மத்தியில் சிறந்தவொரு இடத்தைப் பெறுவனவாக அமைகின்றன.

முருகப்பெருமான்.

செந்தமிழ் உலகிலே கற்றவர்களால் மட்டுமன்றி, மற்றவர்களாலும் போற்றித்துதிக்கப்படும் தெய்வம், முருகக்கடவுளே. 'தனிவழிக்குத் துணை செங்கோடன் வடிவேலும் மயூரமுமே,' என எமக்கு எம்முன்னவர் வாழ்வு நெறியைக் காட்டி நின்றனர். நானாவித உருவாகி எம்மை ஆளும் முருகனை நாம் பல்வேறு கோலங்களில் வழிபடுகின்றோம். பாலமுருகனாக, ஆண்டியாக, இளம் முருகனாக, காதல் உருவமாக என்றெல்லாம் வழிபடுகின்றோம். வேலன், கார்த்திகேயன், ஆறுமுகன், குகன், காங்கேயன், சேயோன் என்றெல்லாம் பெயரிட்டு அகங்குளிர்கிறோம். "நெஞ்சில் ஒருகால் நினைந்திட்டால் இருகாலும் தோன்றும் முருகா என்று ஓதுவார் முன்," என்பதும் நாம் அறிந்த கூற்றே.

சைவம், வைணவம், சாக்தம், காணபத்தியம், கௌமாரம், சௌரம் என்னும் ஆறு சமயப் பிரிவுகளில் முருகப்பெருமானை முழுமுதற் கடவுளாகக் கொள்ளும் மதப் பிரிவாக 'கௌமாரம்,' விளங்குகின்றது. முருகன் ஆனந்த வடிவின். அந்தப் பரம்பொருளை வணங்குபவர்கள் சகல சௌபாக்கியங்களும் பெற்று மகிழ்வர் என்பர். இந்த உலகத்தில் தோன்றிய உயிர்கள் யாவும் ஆனந்தத்தினைத்தான் விரும்புகின்றன. சர்வ ஆனந்தத்தினை பெற நாம் அந்த முருகக் கடவுளைத் தான் வணங்கவேண்டும். அந்த வேலவன் இளையவன்; அதுவும் இனியவன். நாம் கேட்பதனை அருளும் உள்ளங்கொண்டவன். குழந்தைகள் தம் கையில் வைத்திருக்கும் பொருள் என்னதான் விலையுயர்ந்ததாக இருந்தாலும் அதன் பெறுமதி தெரியாமல் பொருளைக் கேட்பவர்களுக்கு அப்படியே கொடுத்துவிடும் குணம் வாய்ந்தவை. அதேபோல, குழந்தை உருவம் மட்டுமல்ல குழந்தையுள்ளங்கொண்ட முருகனும் தன்னிடம் வேண்டுபவர் என்னதான் வேண்டினும் அதனை அப்படியே அருளும் உயர் பண்பு கொண்ட அருளாளன் எனலாம். அந்தத் தெய்வத்தினை நாம் நோக்கி ஓரடி எடுத்து வைத்தால் போதும், அந்த அடியவர்களை நோக்கி இறைவன் ஈரடி எடுத்து வைப்பான்.

கந்தபுராணம்.

கந்தபுராணம் என்னும் அரிய பொக்கிஷத்தினை எமக்கு அருளியவர் கச்சியப்பசிவாச்சாரியர் எனலாம். "கந்தபுராணத்தில் இல்லாத பொருள் வேறு எந்தப் புராணத்திலும் இல்லை," என ஒரு பழமொழி கூறுகிறது. அதற்குக் காரணம் இந்நூலில் பல உயரிய தத்துவங்கள் கூறப்படுவதேயாகும். சைவ சித்தாந்தக் கருத்துகள் கூட இந்நூலில் மறை பொருளாகப் பொதிந்து காணப்படுகின்றன. இவ்வுலகிலே தோன்றிய உயிர்கள் அணவம், கன்மம், மாயை என்னும் மூன்று மலங்களினாலே பீடிக்கப்பட்டுள்ளன. அம்மலங்களை முறையே சூரபன்மன், சிங்கமுகன், தாரகன் என உருவகப்படுத்தி, அவை யாவும் பரம்பொருளாகிய முருகப்பெருமானால் அடக்கப்படுவதாக கந்தப்புராணம் குறிப்பிடுகிறது.

முருகப்பெருமானால் அடியெடுத்துக் கொடுக்கப்பட்ட பெருமை கந்தபுராணத்திற்குண்டு. "திக்கட சக்கர," என்னும் அடி ஓர் இலக்கண நூலையும் அறிமுகப்படுத்தியது. "புராணப் படலம்," என்னும் படிப்பு எம்நாட்டில் நிலவ இப்புராணம் நன்கு உதவியது. அதில் ஒரு பாடலைப் பார்ப்போம் -

"மூவிர முகங்கள் போற்றி முகம்பொழி கருணைபோற்றி
ஏவருந் துதிக்க நின்ற ஈராறுதோள் போற்றி காஞ்சி

மாவடி வைகுஞ் செவ்வேள் மலரடி போற்றி அன்னான்
சேவலும் மயிலும் போற்றி திருக்கைவேல் போற்றி போற்றி."

காஞ்சிபுரத்தில் குமரக்கோட்டம் என்னும் தலம் உண்டு. அங்கு மாமரத்தின் கீழே எழுந்தருளி அருளாட்சி புரியும் முருகவேளுடைய மூவிர முகங்களுக்கு வணக்கம். அந்த ஆறு திருமுகங்களிலிருந்து பொழிகின்ற பெருங் கருணைக்கு வணக்கம். எல்லோராலும் துதிக்கப்படுகின்ற பன்னிரண்டு புயங்களுக்கும் வணக்கம். முருகப்பெருமானுடைய மலர் போன்ற திருவடிகளுக்கு வணக்கம். அவருடைய திருக்கரத்தில் அமைந்துள்ள ஞானசக்தியாகிய வேலாயுதத்திற்கு வணக்கம் வணக்கம்.

முருகப்பெருமானது ஆறுமுகங்களில் ஒரு முகம் விளையாட்டுக் காட்டுகின்றது; ஒரு முகம் ஒளி வீசிப் பிரகாசம் ஏற்படுத்துகின்றது; குழந்தை உள்ளம் கொண்டு ஒரு முகம் திகழ்ந்து அருள் புரிகின்றது; ஒரு முகம் ஞானமொழி பேசுகின்றது; மிகக் கனிந்த உள்ளத்தில் அடியவர் வேண்டினால் அவர்கள் கண்ணீரைத் துடைக்க முன்வருகிறது; குன்றினைப் பிளந்து இரு கூறாக்கி கருணை காட்டியது ஒரு முகம். அதனால் முருகனது ஆறு முகங்களுக்கும் வணக்கம் தெரிவிக்கின்றார் கச்சியப்பர்.

முருகப்பெருமானது கையில் இருப்பது ஞானசக்தியாகிய வேல். இது சக்தியினால் அருளப்பட்டது. இது திருமால் வைத்திருக்கும் சக்கரத்தையும் போலவும், சிவனது கையிலிருக்கும் சூலாயுதம் போலவும் திகழ்வது அல்ல. ஏனெனில் அந்த வேல் வேத ஆகமங்கள் எல்லாம் புகழும் தெய்வத்து உருவம் எல்லாம் அமைந்து திகழ்வது. இது ஐம்பெரும் பூதங்களையும் அடக்கவல்லது. அழிக்கவும் வல்லது. எல்லா உயிர்களையும் ஒருங்கே போக்கவும் வல்லது. மனிதனாக இருந்தாலுஞ்சரி, அசுரனாக இருந்தாலுஞ்சரி எத்தகையவரையும் அவர் பெற்ற வல்லமைகளையும் ஒருங்கே போக்க வல்லது. "வீரவேல் தாரைவேல் விண்ணோர் சிறை மீட்ட வேல்," என்றெல்லாம் புகழ்படும் அவ்வேலினுக்கு கடைசியில் இரண்டு தரம் வணக்கம் கூறுகிறார்.

கந்தரலங்காரம்.

இதுவும் பிற்காலத்தில் தோன்றிய தோத்திரப் பாடலே. இதன் ஆசிரியர் அருணகிரிநாதர். உடல் நோயினால் வருந்திய இவரை அந்த முருகப்பெருமானே தடுத்து ஆட்கொண்டார். அதனால் சிறந்த முருக பக்தராக இருந்து பல தோத்திரப் பாடல்களை இயற்றியருளினார். இவர் இயற்றிய பாடல் தொகுப்பில், திருப்புகழ் சிறந்த ஒரு இடத்தை வகிப்பது. அதை விட கந்தரலங்காரம், கந்தரநூதி, வேல் விருத்தம், மயில் விருத்தம், சேவல் விருத்தம், திருவகுப்பு, கந்தரந்தாதி என்னும் தோத்திர நூல்கள் பல இயற்றினார்.

முருகப்பெருமானை அவர் புகழ்ந்து போற்றும் போது அதில் பக்திச் சுவை கரைபுரண்டு ஓடுகின்றது. நாம் செய்யும் எந்தத் தொழிலுக்கும் அந்த முருகப் பெருமானே துணைவர வேண்டும் எனக்கேட்பது அவரது பக்திவெளிப்பாட்டுக்கு சிறந்து எடுத்துக்காட்டாகின்றது. அவர் பாடல் ஒன்று அதுவும் கந்தரலங்காராப் பாடல் ஒன்றைப் பார்ப்போம்.

"வழிக்குத்துணைதிரு மென்மலர்ப்பா தங்கள் மெய்மைகுன்றா
மொழிக்குத் துணைமுரு காவெனு நாமங்கள் முன்புசெய்த
பழிக்குத் துணையவன் பன்னிரு தோளும் பயந்ததனி
வழிக்குத் துணைவடி வேலுஞ்செங் கோடன் மயூரமுமே."

என்னுடைய கண்களுக்குத் துணையாவன திருச்செங்கோட்டில் எழுந்தருளி இருக்கும் முருகக் கடவுளுடைய மென்மையான தாமரை மலர் போன்ற திருவடிகளே. வாய்மை குறையாத என் வாக்குக்குத் துணையாவன முருகா என்று அழைக்கும் அப்பெருமானுடைய திருநாமங்களே. நான் முன்பு செய்த பாவத்தைப் போக்குவதற்குத் துணையாவன அவருடைய பன்னிரு திருத்தோள்களுமே. நான் அஞ்சுவதற்குரிய தனி வழிக்குத்துணையாவன அவருடைய கூரிய வேற்படையும் மயிலுமே என்று இப்பாடலில் தன்னையே அந்த முருகப்பெருமானிடம் சரணாகதி செய்து பணிந்து நிற்கிறார் அருணகிரிநாதர்.

முருகப்பெருமானது கருணைக் கடல் போல் விரிந்து நிற்பது. அதனை இவ்வளவு எனக் கூற விளைவது கடலினது ஆழத்தினை அளப்பது போன்றதாகும். முருகப்பெருமான் அறக்கருணை காட்டி நல்லவர்களைக் காத்தருளுகின்றார்; மறக்கருணை காட்டித் தீயவர்களை அடக்கி அழிப்பவராகின்றார். நாம் அந்த முருகப்பெருமானது அறக்கருணை பெற்று இவ்வுலக வாழ்வின்பத்தையும் மேலாக வாழ்வுச் சிறப்பினையும் பெறுவோமாக.

சிறுவர் அரங்கு

அன்பான தம்பி தங்கைகளே,

வணக்கம்

உங்களை மீண்டும் இவ்வாரச் சிறுவர் அரங்கில் சந்திப்பதை இட்டுப் பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறோம். சென்ற முறை உங்களுக்கு மனத்தைப் பற்றிச் சில விடயங்கள் சொன்னேன். இம்முறை, விசுவாசம், நம்பிக்கை, சூதற்றமனம் எவ்வாறு எமக்குக் கைகொடுக்கும் என்பதனைப் பார்ப்போம். அதை உணர்த்த பின்வரும் இரு கதைகளைக் கூறுகிறேன்.

ஒரு நாள் ஒரு சந்தியாசியும் அவரின் சீடனொருவனும் ஒரு ஆற்றங்கரையில் நின்றிருந்தார்கள். ஆற்றில் வெள்ளம் கரைபுரண்டோடியது. படகு ஒன்றும் தெரியவில்லை. சீடன் குருவிடம், "சுவாமி, நாங்கள் எங்ஙனம் அக்கரை செல்வது?" என்று வினவினான். அதற்கு குரு, "நீ குருவின் நாமத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு ஆற்றில் இறங்கு. ஆறு வழிவிடும்," என்றார். சீடனும் குருவில் வைத்துள்ள விசுவாசத்தால், தலை மேல் கைதுக்கி, குருவின் நாமத்தைச் சொல்லிக்கொண்டே ஆற்றில் இறங்கினான். ஆறு வழிவிட்டது. அக்கரை சென்றடைந்த சீடன் திரும்பிப் பார்த்தான். குரு மறுகரையிலேயே ஆற்றைக் கடக்க முடியாமல் நின்றிருந்தார். ஏன்? சீடனுக்கு குருவிலுள்ள நம்பிக்கை, குருவுக்கு இறைவனிடம் இல்லை, என்பதனை உணர்ந்திருப்பீர்கள் என்று நினைக்கின்றேன்.

இனி அடுத்த கதையையும் பார்ப்போம்.

ஒருமுறை யமுனை நதி வெள்ளம் கண்டது. யமுனை நதியின் இக்கரையில் விஷ்ணு கோவிலிருந்தது. அக்கரையில் வியாச முனிவர் தவத்திலிருந்தார். அவருக்கு சில இடையர்குலப்பெண்கள் நிதமும் மீன் கறியுடன் உணவளித்து வந்தார்கள். அன்று அவர்களுக்கு அக்கரை போக முடியவில்லை. கிருஷ்ணனிடம் முறையிட்டனர். அப்போது அவர்களுக்கு "யமுனையிடம் நித்திய விரதர் வியாச முனிவருக்கு உணவு கொண்டுசெல்ல வேண்டும். ஆகவே, நதியே வழிவிடு," என்று கேளுங்கள்," என்ற கிருஷ்ணரின் அசரீரி வாக்குக் கேட்டது. இடைச்சியரும் அவ்வாறே யமுனை நதியிடம் கூற, யமுனை வழிவிட்டது. அவர்கள் அக்கரைசென்று வியாசருக்கு உணவளித்தனர். பின் திரும்பி வர இயலாது கண்டு முனிவரை வேண்டினர். முனிவரோ, அவர்களை நோக்கி, "நித்திய பிரமச்சாரி கிருஷ்ணன் கோவிலுக்குச் செல்ல வேண்டும். யமுனையே வழிவிடு," என்று கேளுங்கள்," என்றார். இடைச்சியரும் அவ்வாறே செய்ய நதி வழிவிட்டது. அவர்கள் அதை நடந்தே கடந்து சென்றனர்.

இக்கதையிலிருந்து நாம் அறிவதென்ன? அப்பெண்கள், சூதற்ற வெள்ளை மனத்தோடு 'ஏன், எதற்கு, எப்படி,' என்று கிருஷ்ணனையும் வியாசரையும் வினாவாமல் அவர்களில் விசுவாசம் மேலிட, அவர்கள் கூற்றின்படி நடந்ததையும் பார்த்தோம். உங்கள் மனங்களில் இரு கேள்வி

கள் எழலாம் - மீன்கறியுடன் உணவு கொண்டுசெல்கிறார்களே; கிருஷ்ணர் சொல்படி, 'நித்திய விரதர்,' என்றும் நம்புகிறார்களே. பிள்ளைகளே, சற்று சிந்தியுங்கள். இங்கு வியாசர் உணவை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்து ஆவலுடன் உண்ணவில்லை. உடலைப் பராமரிக்க இடைச்சியர் அன்புடனும் கரிசனையுடனும் உண்டாரே தவிர, நாவுக்கு ருசியா என்று சப்பிக் கொட்டி உண்ணவில்லை.

மன அடக்கத்திற்கு இது ஒரு சிறந்த வழி அல்லவா? நாக்கை அடக்குதல் முதல் அவசியம். உணவு எங்கள் உடலை வளர்க்கவும், பாதுகாக்கவும், சிதைந்த திசுக்களைப் புனரமைக்கவும் வேண்டும், என்ற காரணத்துக்காக உண்பவர்களும் 'நித்திய விரதரே.'

அடுத்து, வியாசர் கிருஷ்ணரை 'நித்திய பிரம்மச்சாரி' என்கிறார். உங்கள் மனத்தில் எழும் கேள்வி என்ன? கிருஷ்ண ராதா நடனங்கள் நிறையப் பார்த்திருப்பீர்கள். அவற்றில் கிருஷ்ணர் 'நித்திய பிரம்மச்சாரியா?' அங்கே தான் மர்மம் இருக்கிறது. வேறு எந்தச் சமயத்திலில்லாத பக்தி முறை இந்து சமயத்தில் உண்டு. அது தான் நாயக-நாயகி பாவம். பக்தர்கள் ஆண்களாயினும் சமம்; பெண்களாயினும் சமம். இறைவனையே தமது நாயகனாய்க் கொள்வார்கள். சமய குரவர்களும் அவ்வாறே நடந்தார்கள். நாயகனுக்கு ஒரு நாயகி வேண்டுமே. அதுதான் ஆன்மா. ஒவ்வொரு ஆன்மாவும் ஒரு ராதையாக எடுத்துக் கொள்வோமானால், கிருஷ்ண-ராதா நடனத்தின் தத்துவம் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போல் தெளிவாகிறது அல்லவா?

மனம் என்னும் பீடத்தில் ஈசனை வைத்து ஆராதனை பண்ணும் ஒவ்வொரு ஆன்மாவும் இவ்வாறே நாயகனைச் சார்ந்து நிற்கும் நாயகியாகத் தன்னைப் பாவனை செய்கிறது. ஆன்மாக்கள் எல்லாம் - இலிங்க வேறுபாடற்ற நிலையில் - இறைவனைத் தம் நாயகனாக வரித்துள்ளனர்.

திருநாவுக்கரசர் தன்னை நாயகியாகப் பாவிக்கிற சந்தர்ப்பத்தில்

“முன்னம் அவனுடைய நாமம் கேட்டாள்
மூர்த்தி யவனிருக்கும் வண்ணம் கேட்டாள்
பின்னை அவனுடைய ஆரூர் கேட்டாள்
பெயர்த்தும் அவனுக்கே பிச்சியானாள்.
அன்னையையும் அத்தனையும் அன்றே நீத்தாள்
அகன்றாள் அகலிடத்தார் ஆசாரத்தைத்
தன்னை மறந்தாள் தன்னாமமங் கெட்டாள்
தலைப்பட்டார் நங்கை தலைவன் தாளே,”

என்று அழகாக நாயக-நாயகி பாவத்தில் இறைவனை அணுகினார்.

சரி தம்பி தங்கைகளே! மீண்டும் அடுத்த மடலில் சந்திப்போம்.

எப்போதோ முடிந்த காரியம்

தொண்டர் தம் பெருமை சொல்லவும் வேண்டுமா

வேதாந்தம் என்னுஞ் சொல்லுக்கு வேதத்தின் முடிவு என்பது பொருள். அவ்வாறே சித்தாந்தம் என்னுஞ் சொல்லுக்குச்சகல நூல்களையும் ஆராய்ந்து முடிவதாகக் கிடைத்த முடிபு என்பது பொருளாகும். சித்தாந்தம் எனினும் முடிந்த முடிபு அல்லது உண்மை முடிபு எனினும் ஒக்கும். இன்னுந் தெளிவாகக் கூறுமிடத்து, நிறுவப்பெற்ற உண்மை அதாவது பூர்வ பக்கஞ் செய்யப் பெறாத அல்லது தகர்க்க முடியாத முடிபு எனினுமாம். 'முடிந்த முடிபு' என்னுஞ் சொல்லின் பொருள் திருவருட் செல்வராகிய பெருமுனிவன் திருவாய் மலர்ந்தருளிய மறைமொழிகள் நான்கினுள் 'எப்போதோ முடிந்த காரியம்' என்னும் எழிலார் மணிமொழியில் அமைந்திருத்தல் காண்க.

இறைவனும் உயிரும் அவ்வுயிரைப் பந்தித்து நிற்கும் மலமும் என்றும் மூன்றும் அநாதியாகவே உள்ளன. அவை இன்று நேற்று ஆனவையல்ல. இப்போது அப்போது என்று வரையறுத்துக் கூறத்தக்க காலத்தில் ஆனவையல்ல. அது எப்போதோ முடிந்த காரியம். அநாதியே அப்படி உள்ள காரியம்.

இனி, இறைவன் உயிர்க்குயிராய் அறிவுக்கறிவாய் உறைகின்றான். அவ்விறைவனுக்கும் உயிருக்கும் மிகநெருங்கிய தொடர்புண்டு. அத்துவிதம் என்னுஞ் சொல்லும் இதனைக் குறித்தல் காண்க. அத்துவிதம் என்னுஞ் சொல் உள்பொருள் இரண்டு என்பதைக் குறிக்கின்றது, அவற்றில், ஒரு பொருள் உண்மையல்லவென்றாவது இல்லையென்றாவது சொல்லவில்லை. இரண்டு பொருளுக்குமுள்ள சம்பந்தத்தை, மாத்திரமே அச்சொல் விளக்குகின்றது. இரண்டு பொருள்களும் பண்புவகையிலே ஒரு தன்மையவாக இருக்கிறது என்பதையும் அச்சொல் குறிக்கிறது. இரண்டா

கக் காணப்பெற்று முடிவில் ஒன்றாகக் கலக்கின்ற வேற்றுமையில் ஒற்றுமையாகிய இந்தச் சம்பந்தத்தைச் சொல்லால் விளக்கிக் காட்டுதல் எளிதன்று. அது உணர்ந்தே கண்டு கொள்ளத்தக்கது என்பர் ஆன்றோர். இது ஒரு முடிந்த முடிபாகும். ஆன்மாவுக்கும் பரமான்மாவாகிய இறைவனுக்குமிடையே உள்ள இந்தச் சம்பந்தம் இன்று நேற்று உண்டானதல்ல. அது எப்போதோ முடிந்த காரியம். அச்சம்பந்தத்தை நாம் மறவாதிருத்தல் வேண்டும் என்பது.

இதுவேயுமன்றி, உயிர் எப்போதேனும் இறைவனைவிட்டுப் பிரிந்திருக்க முடியாது. அது சதா இறைவன் சந்திதானத்திலேயே இருக்கின்றது. விளக்கொளி கண்ணொளியோடுங் கலந்து அதனோடுகூட உருவத்திலுங் கலந்தாலன்றிக் கண் அவ்வுருவத்தைக் காணுமாறில்லை. அதுபோல அறிவித்தாலன்றி அறியும் இயல்பில்லாத ஆன்மாவும் முதல்வனது உணர்வு தன்னோடு விரவிநின்று தன்னோடு கூடச்சென்று விடயத்தும் விரவிநின்றாலே அறிவு விளங்கி அவ்விடயத்தை அறியுமன்றித் தனித்து அறியமாட்டாது. ஆகவே, தனித்து ஒன்றை விடயிக்கவும் மாட்டாத ஆன்மா அறிவு விளங்குதல் மாத்திரைக்கேயன்றி விடயத்திற் சென்று பற்றுதற் கண்ணும் இறைவனுடன் நின்றல் பெறப்படுகின்றது. எனவே, ஆன்மா இறைவனை இன்றியமைத்து ஒன்றையும் அநுபவியாதென்க.

“எவ்விடத்து மிறையடியை யின்றியமைத் தொன்றையறிந்து

இயற்றி, உயிர்கள் ஈசன் றானுஞ்

செய்விதினி னுளம்புகுந்து செய்தியெலா முணர்ந்து சேட

டிப்பித்து

(6ஆம் பக்கம் பார்க்க)

எழில் நயம் பொங்கும் திருமுறைகள்

திலகா விவேகானந்தன்

யாழினிது, குழலினிது நம் மக்கள் மழலை அவற்றினும் இனிது. உண்மை. தெய்வீகம் பொருந்திய நாயன்மார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருமுறைகளோ, யாழினும், குழலிலும், தேனினும் இனியவை. அதை மறுப்பவரும் உண்டோ?

செந்தமிழ் தேனிலுறிய திருமுறைகளே பன்னிரண்டு. சிவனார் புகழ் பாடும் இப்பதிகங்கள் அவன் உறையும் தலங்களையும், போற்ற மறக்க வில்லை. அத்திருப்பதிகங்களைப் பற்றிப் பாடும் போது, இயற்கை அன்னை, பூமாதேவி, ஆதிபராசக்தி என்று நாம் வணங்கும் பெண் தெய்வங்களை ஆராதனை செய்கிறார்கள். இவ்வரிகளிலோ, அடிகளிலோ எழில் நயம் பொங்குகின்றன.

திரு ஞானசம்பந்தர் முதற் திருப்பதிகத்திலேயே பிரமபுரத்தை 'பீடுடைய (பெருமையுடைய) பிரம்மா புரம்' என்று வர்ணிக்கிறார். "நீர் பரந்த நிமிர் புன் சடைமேலோர் நலா வெண்மதிசூடி," என்று இறைவனின் எழில் தோற்றத்தையும் வியம்புகிறார்.

பிரம்மாபுரம் கடலால் சூழப்பட்டது, எப்படிப்பட்ட கடல். அற்புதமான விவரங்கள். கருமையான கடலலையில் பச்சை வர்ண இயற்கையன்னை, ஆதிபராசக்தி நின்று நடம்புரிவது கண்ணிற் தோற்றுகிறது.

"கடன் முயங்கு கழிசூழ் குளிர்காலம் பொன்னஞ் சிறகன்னம்
பெடை முயங்கு பிரம்மாபுர"

த்தில் எழுந்தருளியுள்ள சிவனின் புகழை எழில் நயத்துடன் பாடுகிறார் குழந்தை சம்பந்தர்.

"சடையும் பிறையும் சாம்பர் பூச்சுங்கீழ்
உடையும் கொண்ட உருவமென்கெலோ,"

என்று உலகின் நாயகனின் இயற்கைத்தோற்றத்தை அழகு தமிழில் எழிலுடன் விவரிக்கின்ற பாங்கு தான் என்கொலோ!

திருப்பதலாச்சரமத்தில் உறையும் தேவாதி தேவனைப் போற்றுகிறார் சம்பந்தர். அவன் உறைவிடம் எவ்வண்?

"அலை புனல் பூம்பொழில் சூழ்ந்தமர்பாச்சி
லாச் சிராமத்துறை,"

என்று விவரிக்கிறார். அது மட்டுமல்ல, இத்தலம் -

- "மஞ்சடை மாளிகை சூழ்ந்ததாம்,"
- "வனமலிவண்பொழில் சூழ்ந்ததாம்,"
- "ஆந்தை விழிச்சிறுபூத்ததர்" உள்ள தலமாம்
- "எழிற் பாச்சலாச்சிராமம்,"

என்கிறார். மேலும், "ஆலதுமாமதி தோய் பொழிற் பாச்சிலாச்சிராமம்," என்றும் கூறுகிறார். ஞானக்குழந்தை திருஞானசம்பந்தரின் திருப்பதிகங்கள் எழில் மலிந்தன என்று உணருகிறோம். இறைவன் திருவலிலத்தில் வீற்றிருக்கிறான். "வண்டு கிண்டிப் பாடுஞ்சோலை," யாம் அது.

திருத்தோணிபுரம் வாழும் இறைவனின் நாமத்தைப் பிறர் சொல்லிக் கேட்டு மகிழத் திருவுளங்கொண்டார் சம்பந்தர். அவர் கண்ணில் தென்பட்டது கிளியொன்று. கிளிக்குப் பேசவருமல்லவா? அவர் கிளியை நோக்கி - 'அவன் திருநாமத்தைச் சொல்வாயானால், உனக்குத் தெனொடு பால் வெகுமதி யாய்த்தருவேன்,' என்கிறார். இறைவன் உறைவிடத்தை,

".....மொய் பவளத் தொடு தரளந்
துறையாரும் கடற்றோணிபுரம்,

என்று வர்ணிகின்றார்.

திருவண்ணாமலையில் ஐயன் வீற்றிருக்கிறான். அங்கு வீற்றிருந்தபடியே தன் சிரிப்பால் முப்புரமும் எரித்து அசுரர் மூவருக்கும் அருள்பாலித்தான். அங்கேயே சிவராத்திரியிலன்று சோதிப்பிழம்பாயும் தோன்றினான். இத்திருவண்ணாமலையை,

"மண்ணார்த்தன வருவித்திரண் மழலை முழுவதிரும்
அண்ணாமலை.....

என்றும் மேகங்கள் முழங்கி தூமாமழை பொழியும் திருவண்ணாமலை, என்று இனிய தமிழில் அருமையாய் விவரிக்கிறார்.

திருநல்லம் என்னும் ஈசனின் உறைவிடத்தை வர்ணிக்கையில், "அந்தி மதியொடு மரவுதாம்," என்றும் அக்கோயில் அண்மையில் இக் கண்குளிரும் காட்சியை மனங்குளிர விளக்கும் அழகைப் பாருங்கள், எமக்கு, 'அஞ்சேல்,' என்று அபயம் தரும் இறைவன் வீற்றிருக்கும் திருவையாறை -

"வலம் வந்த மடவார்கண் நடமாட
முழுவதிர மழையென்றஞ் சிச்
சிலமந்தி அலமந்து மரமேறி
முகில் பார்க்குந் திருவையாறே,"

என்னும் போது தீந்தமிழில் தேன் சுவையாய் இனிக்கிறதே. இவ்வெழில் சார்ந்த சொல்நயம்.

ஈசன் உறையும் திருத்தருமபுரத்தை,

".....ஆழ்கடல் வெண்திரை
யிரை, நுரை, கரை பொருது விம்மி நின்றயலே
தாதவிழ் புன்னை தயங்கும் மலர்ச்சிறை வண்டறை
எழில், பொழில், குயில், பயில் தருமபுரம்பதி,"

என்கிறார். மலரில் சிறைப்பட்டதால் அதையே வண்டறை யாக்குகிறார், குழந்தை ஞானி திருஞானசம்பந்தர்.

திருவெண்காட்டைப் போற்றிப் பாடும் போது, "வெண் தாமரை மேல் கருவண்டி யாழ் செய்யும் வெண்காடு," என்கிறார் சம்பந்தர்.

ஞானக் குழந்தை சம்பந்தர், இராமேசுவரத்திலிருந்து திருக்கேதீச்சரத் தானைப் போற்றிப் பாடும் போது,

".....கனை கடற் கடி கமழ்
பொழிலணி மா தோட்டம்,"
என்று அவன் தலத்தைப் புகழ்ந்து பாடுகிறார்.

"வாழையம் பொழில் மந்திகள் களிப்புற
மருவிய மாந்தோட்டம்," என்றும்
"வண்டு பண்செய்யும் மாமலர்ப்பொழில் மஞ்ஞை
நடமிடு மாந்தோட்டம்," என்றும்
"பொன்னிலங்கிய முத்து மாமணிகளும்
பொருந்திய மாந்தோட்டம்," என்றும்
"மாவும் பூகமும் கதலியும் நெருங்கும்
மாந்தோட்டநன் னகர்," என்றும் விளம்புகிறார்.

நம் கண்முன்னே கடிக்கமழ் சோலையும், இருகரையும் நுரைபொங்கும் கடலும், வாழையும் களிப்புடன் பாயும் மந்திகளும், ரீங்காரம் செய்யும் வண்டுகளும். ஆடும் மயில்களும், முத்தும், மணியும் மாவும், கமுகும் கதலியும் எழிலுடன் துலங்கும் திருக்கேதீச்சரத்தின் அழகும், தோன்றிப் பரவசப்படுகிறது.

திருக்கேதாரத்தின் சிறப்பை பாடுமிடத்து -

"வண்டு பாட மயிலாட மான்கன்று துள்ள வரிக்
கெண்டை பாயச்சனை நீலமொட்டலருங் கேதாரமே,"

என்கிறார் அடியார். இறைவன் வதியுமிடம் அவனுக்கு மிக ஏற்றதாயிருக்கிறது என்பதை எடுத்துக்காட்டுவது போல் இவ்வெழில் மிகு திருப்பதிகம் அமைந்திருக்கிறது.

ஞானக் குழந்தை தன் ஞானக்கண்ணால் திருக்கோணமலையை நோக்கிறது. கோணேஸ்வரர் வீற்றிருக்குமிடம் -

"குரைகடலோதம் நித்திலங்கொழிக்கும்
கோணமாமலை," யாம்.

அழகு தமிழ் தவமும் அழகினை என்னவென்று சொல்வது!

"கொடிதெனெக் கதறுங் குரைகடல் சூழ்ந்த
கொள்ள முரிந்திலஞ் சுமந்து
குடிதனை நெருங்கிப் பெருக்கமாய்த் தோன்றும்
கோணமாமலை,"

என்றும் அத்தலத்தின் பெருமையை சம்பந்தர் எடுத்துக் கூறுகிறார்.

".....செழுங்கடற் தரளஞ்
செம்பொனு மிப்புயஞ் சுமந்து
கொழித்து வன்றிரைகள் கரையிடச் சேர்க்கும்
கோணமாமலை," என்றும்
கோயிலுஞ் சுனையும் கடலுடன் சூழ்ந்த
கோணமாமலை,"

என்றும் கூறும் போது, திருக்கோணமலைத் திருத்தலத்தை எழுத்தோவியமாக எழில் மயமாக எம் மனக்கண் முன் கொண்டு வருகிறார் அல்லவா.

திருநாவுக்கரசர் இவ்வண்ணத்தில் இளைத்தவரல்ல. திருவாரூரைப் பற்றிக் கூறும் போது -

"கொய்யுலா மலர்ச் சோலைக் குயில் கூவ
மயிலாவு மாநுரை,"

என்று எழில் மயம் பொங்கச் சிறப்பிக்கிறார்.

சுண்ணாம்பறையிலுங் கூட அவன் சீரடி நிழலையும் "மூசு வண்டறை பொய்கையும் போன்றதே," என்று இயற்கை வளத்துடன் காண்கிறார். திருநாவுக்கரசர் இறைவன் உறையுமிடத்தை மட்டு மன்று இறைவன் (ஆம் பக்கம் பார்க்க)

(4ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

எப்போதோ....

எங்குமாய்ச் செறிந்து நிற்பன்
இவ்வுயிர்கள் தோற்றும்போது அவனையன்றித் தோற்றா
இவற்றினுக்கம் முதலெழுத்துக் கெல்லாமாய் நிற்கும்
அவ்வுயிர் போல் நின்றிடுவன் ஆதலால் நாம்
அரனடியை அகன்றுநிற்ப தெங்கே யாமே,”

என்னுஞ் சிவஞானச்சித்தியார்ச் செய்யுளானும் (செ 316) இது வலியுறுத்தப்படுதல் காண்க. ஆகவே, பெத்த முத்தி இரண்டிலும் நாம் இறைவன் சந்நிதானத்திலேயே இருக்கின்றோம். நாம் தோன்றியபோதும் அவனையன்றித் தோன்றினோமில்லை. ஆகவே, சதா அம் முதல்வனது சந்நிதானத்தில் உறையும் எமக்குப் பொல்லாப்பும் ஒன்றுளதோ? ஒருபோதும் இல்லை. இது எப்போதோ முடிந்த காரியம்.

மேலும், உயிர் அநாதியேயுள்ளது. ஆகவே, அவ்வுயிரைப் பந்தித்து நிற்கும் மலமும் அநாதியே உள்ளதாகும். போக்கும் வரவும் புணர்வுமில்லாத இறைவனைப் போலன்றி, மலமுண்மை காரணமாக, உயிர் போக்கு வரவு உடைத்தாகின்றது. போக்கு வரவு உளவாகவே, அவ்வுயிர்க்குக் கன்மமும் உளதாம். இது எப்போதோ முடிந்த காரியம்.

அம்முதல்வன் பெத்த முத்தி இரண்டிலும் அத்துவிதமாய் உடன் நின்று கொண்டு யார் யார் யாது செய்கிறார் என்று அறிந்து அவரவர்க்கு அவ்வச் செய்திக்குத் தக்க பயனை அவ்வப்போதே விளைவிப்பதனால், பக்தியினால் மறவாதேத்த அவனது சீர்பாதத்தையடையலாம் என்பது. மறவாதேத்தும் அதுவே இடையறா அன்பென்றும், அயரா அன்பென்றும், மறவாத்தியானம் என்றும் போற்றப்பட்டது. இறைவன் இறைவன் இன்னருள் என்றும் எப்போதும் பொங்கித் ததும்பிப் பூரணமாய்க் கிடக்கின்றது. அது காலவரையறைக்குட்படாதது. அது எவர்க்கும் என்றுமுரிய பெரிய கருவுலமாக விளங்குகின்றது. அதில் எட்டுணையும் ஐயம் இன்று. அது எப்போதோ முடிந்த காரியம்.

இப் பேருண்மைகள் சிலராற் காலத்துக்குக் காலம் வெளிப்படுத்தப் பெற்ற பொழுதுதான் ஆரம்பித்தன என்று நாம் கொள்ளுதல் கூடாது. முடிந்த முடிபு என்றுமுள்ளதன்றோ? அது எப்போதோ முடிந்த காரியம்.

ஆகவே அழியும் வஸ்துக்களைப் பார்ப்பதை விட்டு, என்றும் அழியாத அப்பரம்பொருளை நாம் பார்க்கப் பழகிக் கொள்ளுதல் வேண்டும். சைவசமய நூல்களிலே சொல்லப்பெற்ற விபூதி உருத்திராக்கங்களை தரித்தலும் புலாலுண்ணாது விடுதலும் மாத்திரமே சைவமாகாது. ‘சிவத்தின் சம்பந்தமே சைவம்’ என்பதை ஓர்ந்து அறிவு மயமான ஆனந்த வடிவமான ஒண்ணறை அறிய முயலுதல் வேண்டும். அதுவே உண்மைச் சைவம். அத்துறையில் நடக்க முயல்வோமாயின், திருவருள் எமக்கு வழிகாட்டிச் செல்லும் என்பது உறுதியான உண்மையாகும். அது எப்போதோ முடிந்த காரியம்.

“எப்போ வோ முடி வானதென் றெங்கட்குச்
செப்பு வாரவர் சிந்தை தெளிந்திட
ஒப்பில் லாதபல் வார்த்தைக ளோதுவார்
அப்பில் உப்பென வானதென் சீவனே.

-சுவாமி சரிதம்.

குரல் கூற்று

வெகுதானிய ஆடி - ஆவணி மாதங்களின் விசேட விரதங்கள்.

ஆடி, ஆவணி மாதங்களில் வரும் விரதங்களை இந்துக்கள் அனுட்டித்து வருவது மரபாகும். ஆடி மாதத்தில், ஆடிச் செவ்வாய், ஆடி அமாவாசை, ஆடிப்பூரம் ஆகியவையும், ஆவணி மாதத்தில் ஆவணி ஞாயிறு, ஆவணி ஓணம், கிருஷ்ண ஜயந்தி, விநாயக சதுர்த்தி ஆகியவையும் சிறப்பானவை.

ஆடிமாதத்தில் மங்கலகரமான காரியங்கள் நடைபெறுவதில்லை. அதேவேளையில், “ஆடிப்பிறப்பிற்கு நாளை விடுதலை, ஆனந்தம் ஆனந்தம் தோழர்களே,” என்றும், ஆடி முதலாம் திகதி அன்று, “கூடிப் பனங்கட்டிக் கூழுங் குடிக்கலாம், கொழுக்கட்டை தின்னலாம் தோழர்களே,” என்றும், குழந்தைகள் ஆடிப்பிறப்பை எதிர்நோக்கிக் கொண்டிருப்பார்கள், என்பதனையும் காண்கின்றோம். அத்தோடு, அன்றையதினம் பிதிருகள் வருவதாகவும் அவர்களுக்கு விருப்பமான உணவுகளைப் படைத்து வரவேற்பதும் மரபாகும்.

ஆடிச் செவ்வாய் அன்று விரதமிருந்து அம்பிகையையும் முருகப்பெருமானையும் வழிபட்டால், செவ்வாய், ராகு இவற்றால் ஏற்படும் தோஷங்கள் நிவர்த்தியாகும்.

ஆடி மாதத்தில் வரும் அமாவாசை அன்று, பிதிர்தர்ப்பணம் செய்து, சிவபதம் அடைந்த தந்தைக்கு விரதம் இருந்து தானதருமம் செய்வது முறையாகும். சித்தரா பருவம் அன்று தாய்க்கும் இவ்வாறே செய்வது இந்துக்களின் வழக்கமாகும்.

(5ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

எழில் நயம்....

னையே தேன் தமிழில் எழிலாக விவரிக்கிறார். திருப்பூவனைத்தானை புகழ்ந்து கூறுகிறார்.

“வடிவேறு திரிகுலம் தோன்றும் தோன்றும்
வளர் சடைமேல் இள மதியம் தோன்றும் தோன்றும்
கடியேறு கமழ் கொன்றைக் கண்ணி தோன்றும்
காதில் வெண்குழை தோடு கலந்து தோன்றும்,”

என்று இறைவனின் பொடியேறு திருமேனியைத் தீந்தமிழில் வர்ணிக்கிறார்.

அவள், “தன்னை மறந்தாள் தன்னாமங் கெட்டாள் தலைப்பட்டாள் நங்கை தலைவன் தாளே,” என்று அருமையாகப் பாடுகிறார் அடியார்.

“ஓசை ஒலி எல்லாம் ஆனாய் நீயே
உலகுக் கொருவனாய் நின்றாய் நீயே
வாச மலரெல்லா மானாய் நீயே,”

என்று இறைவனைப் புகழ்ந்து பாடுகிறார். அவர் மனதில் பக்தி ரசம் பொங்கி வழிகிறது.

சுந்தரரோ தோழமை யோகத்தோடு சிவனைப் பாடுகிறார். சில சமயம்சாடுகிறார். இறைவனுக்கு இவர் எடுக்கும் சலுகை பெருமிதம் தருகிறது. தாயல்லவா அவன்? குழந்தை உதைத்தால் அக்காவுக்கு முத்தம் கொடுப்பள் அல்லவா தாய். குழந்தை அடித்தால் அக்கையைக் கண்ணி லொற்றுவாளல்லவா தாய்? இறைவனும் தோழனாகத் தாயாக சுந்தரரை அணைக்கிறான்.

“பித்தா,” என்றலும் பிடிக்கு மவனுக்கு “வேடா,” என்றலும் “குவழச் செவ்வாயில்,” புன்சிரிப்புத்தான். சுந்தரர் தோழமை யோகத்தோடு, “மண்ணே மாமணியே மழபாடியுள் மாணிக்கமே,” என்றும், “வண்டார் பூம்பொழி மழமாடியுள் மாணிக்கமே,” என்றும் இயற்கை எழில் கொழிக்கும் திருமழபாடியில் வீற்றிருக்கும் ஈசனை இவ்வாறு அழைக்கிறார்.

நான்கு சமயக் குரவர்களில் ஒருவரான மாணிக்கவாசகர் அருளிச் செய்த திருவாசகத்துக்கு உருகாதார் ஒரு வாசகத்துக்கும் உருகார் என்பது நாம் அறிந்ததே. திருவாசகத்தில் அவர் திருப்பாக்கள் எழில் மயமானவை மட்டுமன்று மெய்ஞானத்துள் அடங்கிய விஞ்ஞானமயமானவை. திரு வெம்பாவையில் இறைவனை,

“ஆதியு மந்தமுமில்லா அருட்பெருஞ் சோதி,” என்றும்
மாலறியா நான் முகனும் காணா மலை,” என்றும்
“முன்னைபழம் பொருட்கும் முன்னைப் பழம் பொருளே,”

என்றும் பலவாறு புகழ்ந்து பாடுகிறார். இவையெல்லாம் சொற்றொடர்கள் அல்ல - எழில் பொங்கும் சொல்லோவியங்கள்.

“பாரொடு விண்ணாய்ப் பரந்த எம்பரனே,” என்னும் போது, இறைவனின் தனித்தன்மையை எழிலோடு மொழிகிறார் மணிவாசகர்.

“சோதியே சுடரே சூழொளி விளக்கே,” என்று இனிய தமிழில் இறைவனைப் போற்றுகிறார். இறைவன் நாமத்தை சொல்ல இன்புறாதோர் உண்டோ?

“உன் நாமங்கள் பேசுவார்க்கு
இணக்கிலாதோர் இன்பமே வரும்,” என்கிறார்.

“அம்மையே அப்பா ஒப்பிலா மணியே
அன்பினில் விளைந்த ஆரமுதே,” என்று பாடுகிறார்.

பன்னிரண்டு திருமுறைகளிலும் திகட்டும் தேனாய் ஊறிநிற்கும் எழில் மயமான பண்களைப் படிக்கப் படிக்கப் பரவசம் ஊட்டும் என்று கூறினாலும் மிகையாகாது.

ஆடிப்பூரம், வைணவர்களுக்கும் சைவர்களுக்கும் புனித நாளாகும். ஆண்டாள், கண்ணனைச் சேர்ந்த நாளாக வைணவர்களும், அம்பிகை, ருதுவான நாளாக சைவர்களும் கொண்டாடுவர்.

ஆவணி என்றதும் ‘விநாயக சதுர்த்தி,’ தான் முதலில் நினைவுக்கு வருகிறது. எமக்கு விநாயக பூசை எவ்வளவு முக்கியமோ, அவ்வளவு முக்கியமானது, ஆவணி மாதத்தில் சுக்கில பட்சத்தில் வரும் சதுர்த்தித் தினமே. இதுவே விநாயக சதுர்த்தி. அன்றைய தினம் விரதமிருந்து, விநாயகருக்கு அபிஷேக பூசை ஆராதனைகளோடு கொண்டாடுவது வழக்கம்.

சூரியனின் ஆட்சி வீடாகிய ஆவணி ஞாயிறு அன்று பொங்கிச் சூரியனுக்கு படைத்து வணங்குவது மரபு.

கிருஷ்ணரின் பிறந்த தினமாகிய கிருஷ்ண ஜயந்தி, ஆவணியில் வருகிறது. ஆவணி மாதக் கிருஷ்ணபட்ச அஷ்டமியன்று, கிருஷ்ண பரமாத்மா நள்ளிரவில் தோன்றினார்.

ஆவணி மூலம், மூலப்பெருவிழாக இன்றும் மதுரையில் கொண்டாடப்படுகிறது. ‘மூல நட்சத்திரத்தன்று குதிரைகள் வரும்,’ என்று சிவபெருமான்கூறியபடி காட்டிலுள்ள நரிகளைப் பரிகளாக்கி மதுரைக்கு அனுப்பி வைத்தார். அன்றிரவே பரிகள் நரிகளாகி அட்டகாசம் செய்தன.

இந்துக் குரல்

HINDU VOICE

ஆடி - ஆவணி 1998

ஒரு சிந்தனை

“அனைத்துஞ் சிவன் செயல் என்று நாம் எண்ணுவோம்
ஆன்மாக்களிடத்தில் அன்பு நாம் பண்ணுவோம்,”

என்பது யோகர் சுவாசிகளின் திருவாக்கு. இறைவனின் அருள் செயலால் தான் யாவும் நடைபெறுகின்றன, என்பதனை நம் பெரியோர்கள் பல்வேறு விதங்களில் எமக்குச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளனர்,” என்றால் பின் வேறென்ன.

“ஒருனொடொருத்தியென்றுரைத்திடு முலக மெல்லாம்
வருமுறைவந்து நின்று போவது மாதலாலே
தருபவன் ஒருவன் வேண்டும்,”

என்று சிவஞானத்தியாரில் பாடியிருப்பதிலிருந்து உலகத்தை ஆக்கவும், இருக்கவும், மறையவும் செய்யும் ஒருமூல ஆற்றல்தான் அவன் இறைவன். எல்லாப் பொருள்களோடு உள் நின்று கலந்தும், அவையாவையும் கடந்தும் இருப்பதால் இப்பரம்பொருளை ‘கடவுள்’ என அழைக்கின்றோம். இப்பரம்பொருளை, “யாவையுமாய் அல்லையுமாய்,” என்று ஆன்றோர் பாடியுள்ளனர். எனவே பார்க்குமிட மெங்கும் ஒரு நீக்கமற நிறைந்து ஒழிவற விளங்கி, யாதொன்றினும் பற்றாமல், எள்ளும் எண்ணெய்யும் பழமும் சுவையும், நெருப்பும் குடும், மணியும் ஒளியும் போல் பிரகாசிக்கும் மறைப்பொருள் தான் அப்பரம்பொருள்.

இறைவன், இப்படியன், இந்நிறத்தன், இவ்வண்ணத்தன் என்று அவனருளாலேகண்ணாகக் காணின் அல்லால், காணமுடியாது. ஆகவே அவனைக் காண்பதும், அவன் செயலாகும். பாவச் செயல்களைத் தவிர்த்து புண்ணியச் செயல்களைச் செய்து, “யான், எனது,” என்ற அகங்காரமமகாரங்களுக்கும், பற்றுகளுக்கும் அறவே ஒழித்து, “எல்லாம் உன் உடைமை,

உன் அடிமை, உன் செயல்,” என்றவாறு வாழ்ந்து வந்தால், அப்பர் சுவாமிகள் கூறியதுபோல்,

“விறகிற் றீயினன் பாலிற் படுநெய்போல்
மறைய நின்றுளன் மாமணிச் சோதியன்
உறவு கோல்நட்டு உணர்வுக் கயிற்றினால்
முறுக வாங்கிக் கடைய முன் நிற்குமே.”

விறகினிடத்தில் நெருப்புப் போலவும், பாலில் நெய் போலவும், மாணிக்கத்தில் ஒளி போலவும் மறைந்து நின்ற போதிலும், பக்தியுடனும், ஞானத்துடனும் நிதமும் பிரார்த்தித்து வழிபடுவார்களானால், இறைவன் வெளிப்படடுக்காட்சித்தந்தருளுவான், என்பது அப்பர் சுவாமிகள் காட்டிய வழி.

இவ்விறைவனே உலகிலுள்ள அனைத்துக்கும் அனைவருக்கும் ஆதாரம். எமக்கு இந்த உடலைத்தந்து அதனைப் பாதுகாத்து வளர்ப்பதற்கு நிலம், நீர், காற்று உணவு ஆகிய வற்றையும் இவைநின்று நிலவுதற்கு, சூரியனையுஞ் சந்திரனையும் எல்லாவற்றையுந் தந்தருளியுள்ளான் இறைவன்.

“ஆண்ட நீ அருளிலையானால் வார்கடல் உலகில் வாழ்கிலேன் கண்டாய்,” என்று மாணிக்கவாசகர் சுவாமிகள் பாடியிருப்பதிலிருந்து இந்த உண்மை புலனாகிறது.

திருவையாற்றில் எழுந்தருளிய ஈசனைப் பரவிப் பாடிய ஞானசம்பந்தப் பெருமான் புலன்களும், பொறிகளும், நெறிகளும் மயங்கி அறிவழிந்து நிற்கும் போது திருவையாற்றில் அமர்ந்திருக்கும் இறைவன் ஒருவனே அருள் செய்வான் -

“புலனைந்தும் பொறிகலங்கி நெறிமயங்கி
அறிவழிந்திட்டு ஐம்மேல் உந்தி
அலமந்த போதாக அஞ்சேல் என்று
அருள் செய்வான் அமருங்கோயில்
.....
.....திருவையாறே,”

என்று பாடியருளினார்.

எனவே, எம்பெருமான் எம்மை என்றும் ஈடேற்றி ஆட்கொள்ளும் இன்னருள் வாய்ந்தவன். எமக்கு என்றும் பொன்றாப் புகலிடமாய் இருப்பவன். எம்பிரானின் திருவடி நிழலை அடைந்து பேரின்பம் பெறுவதற்காகவே தூய்மை நிறைந்த மனிதப்பிறவி எடுத்துள்ளோம். ஏன், அவன் அருளாலே அவன் தான் வணங்கும் உன்னத பேறு மக்களாகப் பிறந்த எமக்கே உரியது. காலத்தை வீணாக்காது எம்பிரானின் கழலிணைகளைப் போற்றி வாழவேண்டும். “யாதும் உனையன்றி உண்டோ,” என்றவாறு திருப்பாதங்களில் எம்மை அர்ப்பணித்து, “நாம் செய்வதற்கு யாதொன்றுமில்லை, எல்லாம் உன்செயலே,” என்று பிரார்த்திப்போகலாம்.

நற்சிந்தனை

இலங்கையானே

1. மதியும் நதியும் வைத்த சென்னியன்
விதியு மதியு மறியா விமலன்
துதிசெ யடியார் துன்பந் தீர்ப்பவன்
மதில்சே ரிலங்கை மாநகரானே.
2. நீருங் காலும் நிலனுந் தீயும்
ஆரும் வானு மம்புலி கதிரும்
சீருந் திருவுஞ் சிறப்பு முடையான்
நேரு மிலங்கை நெல்வய லானே
3. எண்ணி யெண்ணி யுருகு மடியார்
மண்ணில் வந்து பிறவா வண்ணம்
உண்ணின் றருளை யுதவும் நாதன்
எண்ணில் வளஞ்சே ரிலங்கை யானே.
4. போக்கும் வரவும் இல்லாப் புனிதன்
ஆக்கும் அழிக்கும் அவனி யெல்லாங்
காக்கும் அடியார் கவலை தீர்க்கும்
பூக்கும் இலங்கைப் பொன்னக ரானே.
5. பொன்னும் பொருளும் புகழுந் தருவான்
முன்னும் பின்னும் இல்லா முதல்வன்
என்னுள் அறிவா யென்றும் விளங்கும்
துன்னும் வரைகுழ் இலங்கை யானே.
6. நினைக்கு மடியார் நெஞ்சத் துள்ளே
முனைக்குங் காமக் குரோதம் மோகம்
அனைத்தும் போக்கும் அம்மான் பெம்மான்
சுனைச்சே ரிலங்கைத் தொன்னகரானே.
7. மூவ ரறியா முதல்வ னுலகில்
தேவ ராலு மறியாத் தெய்வம்
யாவ ரேனுந் தொழுவார் பாவம்
வேவ வருளு மிலங்கை யானே.
8. ஆளும் பெருமா னகத்து ளிருக்க
நாளங் கோளு நங்கட் கெங்கே
வீழு மருவி விளங்கு மிலங்கை
வாழும் பெருமான் மலர்த்தாள் காப்பே.

NATCHINTANAI

THE LORD OF LANKA

- He who bears the moon and the Ganges on His head
The flawless One, whom *Brahma and Vishnu* could not know
Who liberates from sorrow the devotees that praise Him -
He is Lord of *Lanka*, with its great walled cities. 1.
- He who is earth and water, fire and air,
The subtle ether and the sun and moon,
Who all honour, wealth and beauty doth possess-
He is Lord of noble *Lanka*, rich in paddy fields. 2.
- The Lord who from within vouchsafes His grace,
That devotees with hearts, which melt from constant meditation,
In no wise way return again to take birth in this world-
He is Lord of *Lanka*, whose fertility is boundless. 3.
- He without taint, who neither comes nor goes,
Who the whole world creates, sustains, destroys,
Who from His devotees all sorrow doth remove-
He is the Lord of fair *Lanka's*, golden land. 4.
- The Primal One, without end or beginning,
Who fame and gold and property bestows,
Who ever shines as Wisdom's Light within me-
He is Lord of *Lanka*, by mountain ranges girt. 5.
- The Great and Glorious Being, who uproots
All anger, delusion and desire that sprout
Within the minds of devotees who practise meditation-
He is Lord of *Lanka*, ancient land, enriched by springs. 6.
- The First in all the world, beyond the 'great three's' ken
The God, who even to the gods remains unknown,
Who gives the grace that burns the sins of all who worship Him-
He is *Lanka's*, Lord and King. 7.
- What auspicious days and planets can there be for us,
When the God, who governs all, dwells in our hearts?
Always are we protected by the fragrant lotus feet
Of the Lord, who lives in *Lanka*, that with waterfalls doth shine. 8.

AYURVEDA: TRADITIONAL MEDICINE OF HINDUS

PRITAM SINGH VERMA

Hinduism, eternal Sanatana Dharma, the worlds oldest religion has no beginning - it predates recorded history. Unlike all the other religions of the world, it has no human founder. It is a time-tested perfect religion, which apart from the theology, deals with all aspects of human life including medicine.

Ayurveda, a branch of the Vedas, which means the "science of life," could be called a "Hindu medical system." This is a 5,000 year old, most comprehensive system of natural medicine known to man. Ayurveda offers rational means for treatment of many diseases which are considered incurable in the Western medical system. Simultaneously, it emphasises upon the maintenance of a positive healthy life by controlling desires, actions, thoughts, attachments, daily activities, behaviour, diet, sex, sleep, etc according to laws and tenets of nature. It thus aims at both the prevention and the cure of diseases. Hence, Ayurveda gives us the new look at the human being and offers knowledge the West does not have in stress control, nutrition and life management. This article briefly touches fundamental principles of Ayurveda and Ayurveda treatment.

According to Ayurveda, the basic tissue elements of the human body are called *dhatu*s. There are seven *dhatu*s which enter into the formation of the basic structure of the body as a whole. These *dhatu*s are:

1.	<i>Rasa</i>	(lymph)
2.	<i>Rakta</i>	(blood)
3.	<i>Mamsa</i>	(muscle)
4.	<i>Madas</i>	(fat)
5.	<i>Asthi</i>	(bone)
6.	<i>Majja</i>	(bone marrow)
7.	<i>Shukra</i>	(sperm or egg)

These seven *dhatu*s are composed of five *mahabhutas*. They are known as:

1.	<i>Akash</i>	(sky)
2.	<i>Vayu</i>	(air)
3.	<i>Agni</i>	(fire)
4.	<i>Jala</i>	(water)
5.	<i>Prithvi</i>	(earth)

The English equivalents in this case, however do not connote the correct and full implications of these terms. For example, H₂O is composed of all the five *mahabhutas*, not just *jala* alone. The proton, electron and neutron particles inside H₂O molecule, represent *prithvi*. The force of cohesion which attracted the particles toward each other within the molecule is the characteristic attribute of *jala*. The energy that is produced inside the molecule when it is broken or the energy which remains latent in its unbroken form, represents the attribute of *agni*. The force of movement of electrons represents the characteristic feature of *vayu* and the space in which they move is the primary attribute of *akash mahabhuta*.

According to Ayurveda, the human body is composed of five *mahabhutas*. In the human body, these five *mahabhutas* represented in the form of *doshas* (bio-chemical and physiological process), *dhatu*s (elements) and *malas* (excreta). Outside the body, the *mahabhutas* form basic food and drug ingredients, where the characteristic attribute of the *mahabhutas* are explained in terms of *Rasa* (taste), *guna* (quality), *virya* (potency) and *vipaka* (taste that arises after the digestion of a substance).

DOSHAS

All the biochemical and physiological activities inside the body are represented in the form of *doshas*. There are three *doshas* which are called *vayu*, *pitta* and *kapha*: the nearest English equivalents of these terms will be air, bile and phlegm respectively. These *doshas* play an important role in diagnosis, treatment and health maintenance. Any disturbance in the equilibrium of the three *doshas* results in manifestation of disease. All the three *doshas* pervade all over the body, for example, the seats of *vayu* are in bones, legs, intestine, urinary bladder, thighs and pelvic region. The seats

of *pitta* are in lymph, blood, stomach and sweat; similarly, thorax, head, neck, joints and fat tissues are the seats of *kapha*. Each of the three *doshas* is again divided into five divisions. These five divisions represent only five different aspects of the same *doshas* and their subdivisions are located in all the vital organs of the body; thus, they regulate all the functions of both the body and the mind.

MALAS

There are three important *malas* recognised in Ayurveda: stool, urine and sweat. For the maintenance of the health, proper elimination of the three waste products of the body is essential. Ayurvedic medicine lays great deal of emphasis on proper removal of *malas* from the body. For example, in diseases such as rheumatism, sciatica and paralysis, and even bronchitis and asthma, before starting any Ayurvedic treatment, proper evacuation of stool is essential, since stool is not only the byproduct of the food digested, it also contains substances which are eliminated from the tissue cells of the body. Similarly, urine is another waste product through which many body wastes are thrown out. Ayurveda always advises that a person should take adequate quantity of water to pass urine a minimum of six times during the daytime. Sweat, is also one of the three *malas*, involved in maintenance of the health of the skin. Certain diseases are treated by proper exercise and therapies such as fomentation. Certain drugs help the individual to sweat through which a lot of waste products of the body are eliminated.

SROTAS

Similar to the Circulatory system in modern medicine Ayurveda recognises *srotas* or channels of circulation. There are thirteen *srotas* in the body through which *dhatu*s (basic tissue elements), the *doshas* and *malas* circulate or move from one place to another constantly and continuously. In brief, the *srotas* include veins, arteries, lymphatics, gastro-intestinal tract, genito-urinary tract and even fine microscopic capillaries. For the proper functioning of the body, it is important these *srotas* should remain patent and the process of circulation should go on uninterruptedly. Needless to say, important functioning of the *srotas* will result in production of disease. To keep *srotas* in a state of proper functioning, many prescriptions and prohibitions are given in Ayurvedic texts, for example, timely taking of food, physical exercise, yoga, passing out of excreta and attending to natural urges of the body are recommended.

AGNIS

The concept of *Agnis* in Ayurveda refers to manifold functions: responsibility for digestion of food, hormonal functions, enzymatic activities in gastrointestinal tract, liver and tissue cells, and energy synthesis and metabolic activities in the body. In addition, *agnis* or enzymes depend on the state of equilibrium of the *doshas* in the body. There are thirteen types of *agnis*. For example, *bhatagnis* (5) help in the transforming of the external *mahabhutas* into internal ones and make the extraneous *mahabhutas* homologous. *Dhatvagnis* (7) or enzymes are located in the tissue elements of the body which help in the assimilation and transformation of the nutrients, *Jatharagni* (1) directly participates in the digestion of food. There are four stages of the *agnis*: (1) *Vishamagni* (2) *Tikshnagni* (3) *Mandagni* (4) *Samagni*.

In Ayurveda, before starting the treatment of any disease, the defects in these *agnis* and their states are pinpointed and located; then, efforts are directed to correct the defects in particular *agni* by Ayurvedic medicine to achieve appropriated treatment of a disease. Most of the medicines used in Ayurveda contain substances which stimulate functioning of the *agnis* at different levels. For example, an idiopathic intestinal inflammation may suggest imbalance in *pitta dosha* resulting in imbalance of *jatharagni*. In order to treat the disease, the diet of the individual will be adjusted and Ayurvedic medicine will be directed towards the *agni* to cool the pathophysiology, leading to an eventual cure. Similarly, the production of sperm and ovum can be enhanced in infertile individuals from food ingredients if the proper *agni* (enzymes) are stimulated through certain agencies.

Courtesy - Hindu Vishva -to be continued-

NUCLEAR APPARTHEID RECEIVES A SURPRISE BLOW -

INDIA'S NUCLEAR TESTS SHOULD BE A BLESSING IN DISGUISE

Yogendra Duraiswamy

India stuns the world with her nuclear tests, ran a bold headline in a popular daily. The five nuclear tests which India successfully carried out on May 11th and 13th 1998, not only showed India's scientific and technological capability, but also re-opened the question of global nuclear disarmament leading to total elimination of nuclear weapons. The Nuclear Non-proliferation Treaty and the Comprehensive Nuclear Test Ban Treaty have not succeeded in preventing the spread of nuclear weapons or in reducing nuclear arsenals of the privileged Big Five - United States of America, Russia, France, United Kingdom and China. This is mainly due to the lack of political will to get rid of the nuclear stockpiles on the part of the five permanent members of the Security Council. National Security considerations play a major role in this regard and in determining the nature and scope of defence preparedness of a state.

It is precisely the national security consideration which made India to resume nuclear testing for military purposes after a lapse of twenty four years. If India had continued with nuclear development for military purposes after her first test in 1974 like what the great powers did, she would now be a major nuclear power with an array of sophisticated nuclear weapons. She did not follow this path and instead tried in her own way to work towards complete nuclear disarmament. But this laudable objective was not appreciated. The nuclear haves were only concerned with preventing the spreading of nuclear weapons to the have-nots. Today, India has her own fears. She feels the security environment in her neighbourhood is unsatisfactory and potentially dangerous and has resumed testing of nuclear weapons.

Who is to decide on the question of national security? It has to be the state concerned which will be the best judge. When the Soviet Union had introduced missiles into Cuba, the United States of America under President Kennedy was prepared in October 1962 to go to war with the Soviet Union if the missiles were not removed from Cuba. If this war had started it would have led to the Third World War, which would have destroyed a greater part of the world. This shows to what extent the United States of America was prepared to go to protect her national security. Why cannot the United States of America which believes in equality and fairplay appreciate India's concerns at this present juncture? India feels threatened by China and Pakistan, two countries on her borders, who had fought wars with India. According to western intelligence sources China is reported to have conducted forty five nuclear tests and is said to be helping Pakistan, a strategic ally, to become a nuclear power. Pakistan is not equal in strength to India. On her own she is not of much concern to India but with China it is a formidable combination. One should therefore understand India's desire to possess nuclear weapons, which would act as a deterrent to any aggressor. In the event of a war what is the guarantee that a nuclear state will not use nuclear weapons against a non nuclear state. According to former President Carter, the United States of America has 8000 nuclear weapons in her stockpile, enough to destroy the world many times over. All this in the name of national security. Similarly, other permanent members of the Security Council have large stockpiles. The Permanent members of the Security

Council have double standards, while maintaining nuclear stockpiles for their defence they are denying this deterrent to the other members of the United Nations, whose Charter is based on the sovereign equality of all its members. It is this lop sided approach that has prevented the total elimination of nuclear weapons.

The Sri Lankan government of Chandrika Bandaranaike Kumaratunga has to be congratulated on its stand on India's nuclear tests. While expressing deep concern at the missile and nuclear tests, Sri Lanka wants the entire international community with no exception to continue its efforts to achieve global nuclear disarmament leading to the total elimination of nuclear weapons without which peace and international security will continue to be in constant jeopardy. The reference to missile tests is meant for China and Pakistan both of whom conducted such tests recently. Our Foreign Minister Kadirgamar rightly stated that Sri Lanka is not opposed to India or Pakistan becoming a nuclear power and added that countries which conduct nuclear tests should not be punished with sanctions.

Besides China and Pakistan, the opposition to India's nuclear tests has come mainly from the United States of America, Canada and some members of the European Union - states which are well protected by nuclear armed North Atlantic Treaty Organisation. Similarly Japan, Australia and New Zealand have guarantee of protection by the United States of America. There is no such protection for India which has to look after her own defence. The non-aligned world stood by India and refused to be drawn in condemning India.

The International Atomic Energy Agency stated that India was entitled to carry out nuclear tests as it had not signed international agreements aimed at curbing the spread of nuclear weapons. According to the International Atomic Energy Agency, "India has done something that it reserved the right to do."

After the nuclear tests, India has announced that it remains committed to a speedy process of nuclear disarmament leading to total and global elimination of nuclear weapons. India's statement refers to its adherence to the Chemical Weapons Convention and the Biological Weapons Convention as evidence of her commitment to any global disarmament regime which is non-discriminatory and verifiable. India has also announced her readiness to consider being an adherent to some of the undertakings in the Comprehensive Test Ban Treaty.

The United Nations Secretary General, Kofi Annan had said that India's defiant steps must be a catalyst for world powers to deal more aggressively with the problems of nuclear disarmament. The United Nations, in particular its Permanent members of the Security Council, has an opportunity to review the whole question of nuclear disarmament and bring about a just settlement wherein there would be a gradual and verifiable elimination of nuclear weapons within an agreed time frame. The discriminatory nature of the earlier agreements should go to enable the new agreement to be acceptable to all. If this is done the Indian tests are a welcome development. It would indeed become a blessing in disguise.

HINDUS AND AADI AMAAVAASAI

Courtesy - Remembering Hindu Traditions

Aadi is a sacred month for the Hindus. The birth of Aadi itself known as Aadi Pirappu, is important and on that day special food is prepared to herald the month - the aadi kool, a porridge which is served to all who may call on that day. Together with this, Aadi Sevvai, the Tuesdays in the month of Aadi, Aadi Puram, the Puram asterism in the month of Aadi and Aadi Amaavaasai, the Amaavaasai day in the month of Aadi, are all important days. Despite all these important days, the month of Aadi is considered an inauspicious month for occasions like weddings, housewarming ceremonies etc.

It is inauspicious because the month has been astrologically associated with the performance of rites to the departed Souls known as the "Pitir kadan," a duty by the dead (father) ancestor so that the Soul will be blessed on its onward journey. These rites are performed on the Amaavaasai thithi, in the month of Aadi. Amaavaasai occurs when the moon is positioned between the sun and earth and this takes place every month, but the Amaavaasai in the month of Aadi is special. Both Amaavaasai and Paruvam are considered auspicious days and if any thing is undertaken on that day, victory is assured, say the ancients.

In an year, there are twelve Amaavaasais and twelve Paruvams - new moon and full moon days respectively. Of these, the Paruvam in the month of Chittirai and the Amaavaasai in the month of Aadi are of significance, since one's dead mother and dead father respectively are remembered with special observances.

Amaavaasai literally means 'combined' that is when the Sun and new moon are together in the same house. The Sun symbolises Light and Knowledge while the moon is considered to be the Lord of the mind and when these two come together, it naturally becomes important.

In Hindu traditions, from time immemorial, the remembrance of the departed ancestors by way of tarpana, shraddha and pinda, is an important feature. The shastras have entrusted upon every householder tarpana, with a view, to make him remember and propitiate his departed ancestor. Shraddha is the most common ceremony performed by the householder annually for the upliftment of the pitris. It is in reality, a day reserved for invoking the departed one and was meant for prayer and fasting in his name. Annadana is another important aspect of this ceremony where the poor are fed and the members of the family share the food with the relatives after it is offered to the pitris. Both tarpana and shraddha should be performed regularly but in today's world, it is done on the annual thithi or on common days like the Aadi Amaavaasai or Chittraa Paruvam (for mothers) or the Mahaalaya Amaavaasai in Purattaadhi, which are particularly regarded as suitable for the shraddha ceremonies as they are sanctified days for offering oblations to the departed ones.

The departed ancestors are referred to as pitris and the Vedas give a prominent place to the existence and honouring of the pitris. When a parent dies, he expects the son to perform the funeral rites, offer pujas, give gifts to the Brahmins and serve food to the needy as a mark of remembrance. Beginning with the thirty first day remembrance, this is an annual feature performed on the thithi and month on which the parent passed away. It is commonly felt that when ever a departed one's shraddha takes place, that person, in his invisible form is present at the ceremonies. The homage to the dead is a continuing process from one generation to another in a family and it depends on the continuance of the family line. Thus the production of an off-spring is regarded as one of the principal duties of a householder.

The pitri is the invisible form of the departed one and it is said that it is a centre of power, according to its spiritual elevation. The pitris are divided into three groups namely the

Divine or eternal pitris, the mortal pitris and living ancestors. The mortal pitris are the immediate departed ancestors and are said to be our guardians to the other world in etheric form. Tradition has it that the pitris go to the other world by the devayaana or pitriyaana paths. Those who take the pitriyaana path return back when effects of their good deeds are exhausted while the divine pitris stay on to guide the world.

The tarpana, shraddha and pinda ceremonies go back to the Vedic age and two conceptions of ancestors namely the pitris and pretas could be distinguished in the ancestral offerings from that time onwards. The pitris are the distant half forgotten ancestors and the preta is the recently departed parent. At the ceremonies, the preta is ranked first amongst the ancestors who number only three for the ceremonies and with the offering of pindas, the great grand father of the preta is left out and the process continues in this manner.

On Aadi Amaavaasai, when shraddha is performed, three pindas are offered and the three fathers invoked by name and symbolically, libations of water mixed with sesame seeds, are poured through the fingers of the one who is performing the ceremonies.

In Sri Lanka the Aadi Amaavaasai fast is observed at the Keerimalai Temple of Naguleshwaram, the Amirthakali Mamangeshwara Temple in Batticaloa, the Palavai Thertham of the Tiruketheshwaram Temple in Mannar and the Mutwal Temple. In some of these temples, the Theerthotsavam takes place on this sacred day where the image of the temple is taken to the temple tank, for ablutions and brought back in procession to the temple for special pujas. In India the more important shrines for these observances are Rameshwaram in the deep south and the sacred River Ganga itself, in the north.

On these sacred days, when one remembers the departed parent, in reality one is doing him good as he would if the departed one was alive. It is the motive of the giver that is important for it retains the character of a pious remembrance of the one who is no more. The principle in all these observances and pitri rites is the worship of the departed one and satisfying their wishes so that they could be at peace with themselves for the rest of the year.

NOTES

Full moon occurs when the Sun is exactly 180 degrees from the position of the moon. Each full moon is given the name of the star in which it occurs.

Philosophically, the Sun signifies the Atman while the moon is the mind and in the material world, they signify the father and the mother respectively. Thus the Hindu who has lost his mother holds the full moon day in Chittirai sacred and remembers the dead mother by fasting and offering food to the needy, as is done on Aadi Amaavaasai for the dead father.

Mythology has linked the story of Chitra Gupta with the Chittraa Paruvam which is considered specially sacred to them. Chitra Guptas are the 'recording angels' of the Hindu pantheon. By maintaining a record of the merits and demerits of each person, the day of death is determined by them. It is to appease them that special worship is performed, prasaadam offered and homam done. These observances remind one that there is a Power above who is constantly watching over all our actions.

The Mahaalaya Amaavaasai in Purattaadhi is linked with the story of Karnan of the Mahabharata, the great Giver of material benefits but forgot to feed the hungry and needy. Tradition has it that since he had forgotten the all important annadana, the feeding of the hungry and needy he had to return to earth. It was in the month of Purattaadhi ending on Amaavaasai day, that he returned and fed many hungry persons and finally came back to rest.

PRAY FOR PRAYER AVAILETH MUCH

A DEVOTEE

"Thameva sharanam gachcha sarvabhavene Bhara-
tha

Thath prasaadaath paraam shaanti sthaanam praa-
psiyasi shaasvatham"

'Seek refuge in Him alone with all your being. Through His Grace you shall obtain supreme peace and eternal abode', said Lord Sri Krishna to Arjuna in the Baghavat Gita. In response to these summons of the Lord, Arjuna took refuge in Him and surrendered himself to the loving care of the Almighty. He renounced all attachment and the feeling of 'I' and 'mine'. He recognised God alone as everything and discharged his duties as a command from the Lord. It is by devoting oneself with true love to the Lord's service that one is blessed with Divine Grace.

Surrendering oneself completely and taking refuge in the Lord, dwelling on His real nature, understanding the supreme Truth that everything is the Lord, seeing Him in everybeing and performing unattached service to Him and His devotees, chanting His holy Name, are acts of deep prayer. Mirabai abandoned worldly life to revere Lord Sri Krishna and surrendered herself fully at His feet. With single minded prayer and devotion, she worshipped and sang the praises and Name of the Lord, day and night with tears of pure love. Her life burnt itself into one white flame of prayer, song and devotion. She has shown us clearly that the secret is to pray, surrender and have faith that the prayer will be answered or that the prayer will give strength to accept the inevitable. Even though she was persecuted again and again by her husband's family she never swerved from the path of duty by her family on one hand and disciplined devotion in prayer on the other. Ultimately her prayer was answered and fulfilled with the highest fulfilment.

Prayer is not an asking; it is a longing of the Soul and this is possible only with a living faith in the presence of God within. Since we are living in a transitory world where death is the only sure thing, there is no value of working only for our own benefits, for these may come to nothing; Instead, the sages tell us that if we work for God by serving our fellow beings, we work for His schemes and will feel strong and secure and not fear death and know that death or destruction is but a physical change only.

"Prayer is the very soul and essence of Religion," said Mahatma Gandhi and added, "and therefore prayer must be the very core of the life of men. There is an indefinable mysterious power that pervades everything. I feel it though I do not see it. To me God is Truth and Love. God is fearlessness. He is the source of light and life and yet He is above and beyond all these. God is conscience." To the Mahatma, prayer was that which came spontaneously from the Soul, from its inmost depths. Prayer was not to be judged by the rituals accompanying it. His prayers were no petitions to providence. They were praises of God expressed yearnings of the Soul.

According to Dr Ant-ong Jumsai, a world renowned Thai scientist, prayer is the science of dynamic thinking and what ever a person thinks that he becomes. When we think and pray earnestly in a positive way with good thoughts, these are stored away in the sub-conscious mind - the memory bank of the human being and these could be drawn up by the conscious mind to be made effective.

And to pray is the sacred relationship between God and man, whereby man attains his deliverance from ignorance. Success is not achieved easily. We have therefore to be extremely patient if we are to realise the efficacy of prayer. There will be disappointments but we must have courage and faith to overcome these and not succumb to faint-heartedness. There is no such thing as going back or giving up for a man of prayer. Faith and prayer will ultimately conquer all disappoi-

ntments, despair and darkness, illumine our lives and strengthen our relationship with God. Thus a sincere heartfelt prayer is a yearning from deep within which expresses itself in thought, word and deed and becomes a shield protecting one against all evils. The power of prayer is incalculable and by constant prayer and loving service to the Lord, we can make our lives sublime.

Unfortunately we forget this fundamental Truth and look for securities in mundane diversions which are of a transitory nature and we imagine ourselves to be self-sufficient! This life now becomes so real to us that we forget our limitations until a day comes when the wishful thinking is shattered by an unexpected event, shaking us into reality. It is only then that we realise our limitations and see ourselves as mere helpless beings. Such calamities make us aware of the fact that we need God, for He, the Almighty is our only Keeper, our Maker, our Mother and our Father. We depend on Him and this dependence is characterised by love, a loving alliance with God. "Paaninaithoottum thaayinum saalap parinthu ni paaviye-nudaiya" Thy love is greater than even that of a mother who instinctively suckles her baby,' sings Saint Manikkavasagar, who had completely surrendered everything to God.

When things go wrong and our minds get perturbed, questions like "What is the use of prayer; since God knows everything I have nothing to tell Him; if He is Changeless, how could He intervene in my life? He knows what I want; what have I to ask Him?" arise in our minds and throw us into greater despair. Saint Manikkavasagar answers as it were, these problems in a beautiful psalm -

"Vendaththakkadhu arivoi ni
Venda mulutham tharuvoi ni

.....
Vendum parisu onrundu enil
adhuvum unthan viruppanre"

'It is Thou O Lord, that knowest what I should wish for. It is Thou that grantest all such wishes. It is Thou that was beyond the reach of Brahma and Vishnu who in vain sought for Thee in their arrogance. But Thou didst come and enslave me of Thy own accord. What Thou dost grant, even they would be my wishes and nothing else. If there be anything else for me to wish for, that too depends on Thy will,' were his treasured thoughts.

The varying situations that characterise human existence thus brings about varied emotions. In times of difficulties caused by strain, stress, death etc. when all efforts have failed, we do pray. But in times of success and joy we often forget to give thanks-perhaps it is that we wish to share pain and suffering with God and not success and joy with Him. Or perhaps it is that once success has been achieved we forget our Maker - a very sad remiss!

Saint Sundarar's life, which was one of prayer and service is a good example to show us that he was always thankful to the Lord. When he met Paravaiyaar whom he married first he asks himself-'Is this God's Grace?' And again when he lost his sight for breaking the promise he had given his bride. he prayed fervently and thanked the Lord for restoring his sight. He broke his promise because he wanted to go for the annual festival at Tiruvaroor. His prayer fortified him and at the end he gained back his sight. This teaches us that prayer is a powerful force in the World. Greater the load of suffering that man has to face the more he needs the power of prayer to sustain him. The secret is to pray and have faith that the prayer will be answered. Saint Sundarar's story tells us that prayers are answered when they are offered by a pure and sincere heart that has surrendered itself fully to the Lord. Such prayers enable Divine radiance to penetrate deep leading us near God and we continue to live constantly in His presence.

LET US STUDY THE BHAGAVAD GEETA -

GEETA FOR CHILDREN

Swami Chinmayananda.

Chapter XI- Continued.

Hearing these encouraging words Arjuna shed his fear a little and praised the Lord thus:-

Arjuna.. "It is but fitting that the world of the good should rejoice in singing Your praises and the world of the wicked run away in panic. There is nothing strange in the good, praising You. Because You are Greater than the greatest and the Creator of even the Creator Brahma. You are the Imperishable, the Manifest and the Unmanifest. You are the Most Ancient; the Sole Supreme Lord. You are the Knower and the Knowable. You are the only Abode of the entire Universe. You appear in infinite forms. You are Vayu, Yama, Agni, Varuna, Moon, Prajapati and all the gods rolled into One. I am unable to describe You. My humble prostrations again and again to You.

Pardon me, O! Lord, for what ever I have said, not knowing Your Greatness, calling You familiarly and intimately as 'Krishna' and 'my friend.' I confess I have committed many wrongs, by teasing You, by making fun of You, while at play or resting, sitting or at meals. I beg of You humbly to pardon all my sins.

You are the Father of the world of movables and immovables. You are the Almighty to be adored by everyone. You are the Greatest Teacher. There is none equal to You in all the three worlds. How can there be one *superior* to You. Your Greatness is inconceivable! Be pleased to accept my humble homage, I crave Your forgiveness. Just as a father forgives his son, a friend his friend, a lover his beloved, so also You should forgive me and bless me!

I am extremely delighted to see Your Universal Form, which was never before seen by anyone. But my mind is slightly disturbed by fear too. So be pleased to resume Your previous beautiful Form with Your usual four arms, O! Lord, with the Crown, the Mace and with the Discus!"

Lord Krishna.. "I have shown you by My Yogic Power My *Visvaroop* - an aspect of Me as the Destroyer, which is not yet seen by anyone. It is impossible to be seen even by a deep study of the scriptures, elaborate sacrifices, munificent gifts or severe penance. Do not be terrified at Its sight. See My mild human *Vaishnava-Form*.

Assuming again the smiling Vaishnava Form, Krishna continues -

Lord Krishna.. "It is extremely hard to see My *Visvaroop*. Don't forget that even the gods long for nothing else. I repeat that none can see the Form by any of the known sadhanas - study or scriptures, sacrifices, gifts or penance. Single minded devotion to Me alone will help one to see Me, to know Me and to ultimately reach Me.

Those who are free from attachment and hatred and who dedicated all their actions to Me with unswerving Faith, knowing Me to be the Supreme Lord do come to Me. This is sure and ever guaranteed.

Important verses from the Geeta

(Chosen by Swami Chinmayananda)

Arjuna said,

I see all the Gods, O God in Your body and (also) hosts of various classes of beings, Brahma, the Lord, seated on the Lotus, all the Rishis and celestial serpents. (XI - 15)

I see Thee of boundless form on every side with manifold arms, stomachs, mouths and eyes; neither the end, nor the middle, nor also the beginning etc. I see O! Lord of the Universe! (XI - 16)

I see Thee with crown, club and discus; a mass of radiance shining everywhere very hard to look at; all round blazing like burning fire and sun and incomprehensible. (XI - 17)

Thou art the Imperishable, the Supreme Being worthy to be known. Thou art the great treasure-house of this Universe; Thou art the imperishable Protector of the Eternal Dharma; in my opinion, Thou art the Ancient Purusha. (XI - 18)

I see You without beginning, middle or end, infinite in power, of endless arms, the sun and the moon being your eyes, the burning fire Your mouth; heating the whole Universe with your radiance. (XI - 19)

This space between the earth and the heaven and all the quarters are filled by You alone; having seen this Your wonderful and terrible form, the three worlds are trembling with fear, O! great-Souled Being. (XI - 20)

QUESTIONS ON CHAPTER XI

1. After knowing the glory of the Lord, Arjuna wished to perceive what? (2-4)
2. What was the answer given by Lord Krishna? (5-8)
3. When Sanjaya said that the Lord showed his *Visvaroop*, what does it signify? (9-13)
4. What did Arjuna perceive? (15)
5. What is the meaning when Lord Krishna says, "I have slain those people already. You act only as an instrument." (33 - 34)
6. What was the change in Arjuna's personality after the *Visvaroop Darshan*? (36)
7. Who can afford to see the Lord's Supreme Form? (48)

The Lord indicates His presence in varieties of objects. He is the Essential Principle, running through all these objects, without which Principle, the object ceases to exist as that object.

'I am the sapidity in waters, O son of Kunti, I am the light in the moon and the sun; I am the syllable OM in all the Vedas, sound in ether and virility in men.

I am the sweet fragrance in earth and the brilliance in the fire, the life in all beings, and I am austerity in the austere.

Know Me, O Partha, as the eternal seed of all beings; I am the intelligence of the intelligent; the splendour of the splendid (things and beings), am I.

Of the strong, I am the strength - devoid of desire and attachment, and in (all) beings, I am the desire - unopposed to Dharma, O best among the Bharatas (Geetha - VII -8-11)